

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 08129

MARIKS KHOLEM

Esther Katz

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מאן ריקהם

כאן לעולם

מא'סעס און לידער פאר קינדער
פון

אסתר פ'ץ

צײַכונגען :
זוני באוד

MARIK'S CHOLEM
(Marik's Dream)

Copyright, 1953,
by ESTHER KATZ
3675 Broadway, New York 31, N. Y.

PRINTED IN THE U.S.A.

פארלאג „יונגווארג“

Published by
FARLAG YOUNGWARG

פ א ר ו א ר ט

קינדער לעבן אין א וועלט, וואס דערוואקסענע שאפן
און פירן. אינאליין די קינדער פון דער דאזיקער וועלט אין
אוממעגלעך און אומנויטיק. אבער קינדער באנעמען די
וועלט אויף זייער אייגענעם שטייגער. אינגערע — מיטן
אויס די ארומיקע ווירקלעכקייט מיט זייער פאנטאזיע.
עלטערע — זוכן אריינצופאסן זייער פאנטאזיע אין דער
ווירקלעכקייט.

העלפן קינדער באנעמען די דאזיקע ווירקלעכקייט אין
טערמינען פון זייערע באגריפן אין די אויפגאבע פון דער-
וואקסענע. דאס איז אויך געווען מיין צוועק ביים שאפן די
מאסעס און לידער, וואס זיינען אריין אין בוך, זיי זאלן
קענען באנוצט ווערן נישט נאר דורך קינדער, וואס קענען
אליין לייענען אידיש, נאר אויך דורך זייערע עלטערן און
דערציער, וואס קאנען פארלייענען פאר זיי די מאסעס און
לידער און פארבינדן זיי מיט דעם לעבעדיקן הינטערגרונט
זייערן.

עס ווילט זיך דערפאר האפן, אז דאס בוך „מאריקיס
כאלעס" וועט געפינען א וועג נישט נאר דירעקט צו קינדער-
לייענער, נאר אויך צו זייערע עלטערן און לערער, וואס
וועלן זיך מיט אים באנוצן.

איך וויל דא אויסנוצן די געלעגנהייט צו באדאנקען
איטשע גאלדבערג, דבורה טארנאנט און משה כץ פאר די
ווערטפולע אנווייזונגען און הילף, וואס זיי האבן מיר געגעבן
ביים צוזאמענשמעלן און רעדאגירן דעם בוך, און דעם
קינסטלער זוני מאד, וועמעס צייכענונגען זיינען א וויכטי-
קער טייל פון בוך. איך דאנק אויך די אלע מיטגלידער פון
בוך-קאמיטעט, וועלכע האבן מיט זייער ארבעט און אינ-
טערעס געהאלפן ארויסגעבן דעם בוך.

דער בוך-קאמיטעט באשטייט פון אנגעזעענע קולטור-
מוער אין ניו-יארק און אין לאס-אנדזשעלעס.

אסתר כץ

ניו יארקער בוך־קאמיטעט :

ר. יוקסאן	דר. פ. שאטסאוו (פאָרזיצער)
מ. נאָוויק	שלום לעווין (סעקרעטאַר)
י. פריד	ש. אַלמאַזאָוו
משה כץ	י. ב. ביילין
נ. קאַמינעצקי	א. גאַלדבערג
ה. קעסלער	בער גרין
א. מאַריס	שרה און אהרן גודלמאַן
ה. און פ. רייבינס	בעלא גאַדווירט
דאַראַ און עלעק ריטש	סאַפי באַבריק
ח. ראַבינאַוויטש	אברהם און גאַדע דוביצקי
קאַראַ און מעיער שולמאַן	ר. דעווויס
טאַניאַ שעכטער	ש. דאַווידאָוויטש
נ. קאַהן	ז. וויינפער
ל. קאַרל	דבורה טאַראַנט
מאַלי קריגער	רוחל און יאַנקא לייזעראַוויטש
	העלען לאַנדאַן

לאַס אַנדזשעלעסער בוך־קאמיטעט :

בוזי און שלמה סעקולער	ר.אַל פּאַזנער (פּאַרזיצער)
שרה פּאַזנער	סאַניע אייעראָוו
עני און ווילי פעזנער	איב אַלקין
ירחמיאל פאַרבער	<u>שלמה בעלסקי</u>
וו. קעסנער	<u>דאַראַ בעלסקי</u>
אהרן און בעסי ראַטבאַט	אהרן און אידא גאַרעליק
קלאַראַ שאַכנאַוו	קידי דאַראַשקין
יאַסל שאַכנאַוו	ישפּרה ווייס
זיים שוואַרץ	ריווע זאַטאַטאַראָוו
פאַשאַ מאַריס	מיימי יאַשין
	אַסתר מילער

א י נ ה א ל ט :

ז י י ט

7	מאַריקס כאַלעם
43	איך וויל פון ווערטער עפעס וועבן
45	צוויי שלוימעלעך און דער הונט
48	יאַסל און זיין כאַווערטע דוואוירע
51	דאָס הינטל וואָס קנאַקט ניסלעך
53	טיף אין וואַסער איז מיין היים
55	שושקען זיך בלעטער
56	בעטן זיך ביימער
57	יאַסל פליט אין שול
59	וואַקסן ביימעלעך
60	אַ שער און אַ מעסער
62	שנייאיקע וואַלקנדרלעך
64	דער שטראַם
65	דער גאַלדענער האַרבסט
67	דער זייער גייט און זייט
69	יאַסל מאַזיק

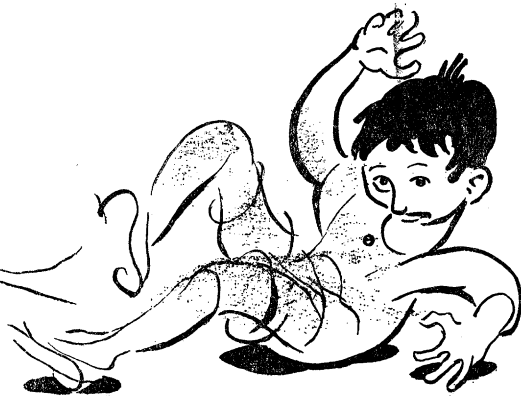
70 אונדזער קינדער לאַנד
72 שניי און רעגן
73 דער גרויסער קייסער
75 אין לאַנד פון שפּילעכלעך
109 אַ האַן מיט אַ שטעקעלע
111 דער פּרילינג איז געקומען
113 סאַרעלע מיט איר קעצעלע
115 שווימען גענדזעלעך
116 דער העלדישער האַן
118 שפּיל מיר אַ לידעלע
119 ביילקעס מאַלעריי
121 דער האַן מיטן האַן
123 האַבן גרעזעלעך גערעדט
125 קעצעלע בוכו
143 דאַווידל קאַפיטאַן
152 דאַווידל האַט אַן עראַפלאַן
158 אַ קישעלע אַ קליינע

מאַריקס כאַלעס

מאַריק איז מיט אַ כאַפּטע קינדער
אױעק אויף אַ פּיקניק אין װאַלד.
זיי האָבן זייערע מאמעס
אויך מיט זיך מיטגענומען.

האַבן זיך כעוורע
צווישן די בוימער אױעקגעלאָזט,
און קלייבן גענומען,
װאַס נאַר מען קאַן :

קלייבט מען שטעקנס,
קלייבט מען שטיינער...
אַלע זיינען פאַרנומען,
עס רוט ניט קיינער.

אינמיטן קלייבן מאכט מאריק א נוואלד :
— זעט נאָר, וואָס איך האָב געפונען !
א שטעקן מיט א קאָפּ אויף זיך ! —
דערהערט אזא זאך,
איילט שוין כעוורע צו מאַריקן אויף גיך.

און אלע שטופן זיך צו אים
מיט א געשריי און געפילדער,
און מאַריק זיצט רייטנדיק אויפן שטעקן
און האלט אים פעסט מיט ביידע הענט,
פונקט ווי ער וואַלט געווען
א פערד א ווילדער
און דאָס פנים איז ביי מאַריקן רוים,
און פול מיט פרייד.
און דאָס מויל איז אַנגעפאקט
מיט אַ סאָך, אַ סאָך רייד :

— זעט נאָר, זעט,
טאַקע אַ קאָפּ, אן עמעסער קאָפּ ! —
שרייט מאַריק יעדעס וואָרט
מיט אימפעט אויס :
— פון ביידע זייטן, קוקט נאָר אָן,
ווי די אויערן סטאַרטשען ביי אים ארום !
איר זעט ווי אין סאַמע מיט איז איינגעבוין ?
דאָס זיינען די אויגן.

— אי אַ קאָפּ, אי אַ קאָפּ !
היט זיך כעוורע, קערט זיך אָפּ.
אונטן האַט ער פים א פאָר,

וועט ער באלד דערלאנגען

א שפרונג און א פאר ! —

שרייען שוין אלע :

— אוי-אוי, עס איז א גרויל !

דער שטעקן האט א גרויסן מויל !

ווערט שוין מאריק גרויס ביי זיך

און דערקלערט טאקע באלד,

אז דער שטעקן האט באלאנגט

צו א גרויסן ריז אין וואלד,

אז מיט זיין מויל

קאן דער שטעקן בייסן

און אפילע

א ווילדע כאיע צערייסן...

— טע-טע-טע, — מאנט יאשקע,

— און שפאנט זיך ארום,

אָט האָב איך אין קעשענע א שטיין,
אז ווען מען ליינט אים צו צום אייער,
הערט מען אין גאַנצן וואַלד אַ געוויין.

— אוואַדע — זאָנט מאַריק,

— דאָס וויינט דער ריין,

ווייל ער האָט זיין שטעקן פאַרלאָרן,
און מוז איצט אויף אַ פּראַסטן בעזים
אַרומלויפן און אַרומפאַרן

א מיידעלע קליין, קליין

נאָר פּלוצלונג,

פון הינטער אַ בוים,

קומט אַרויס אַ מיידעלע

קליין, קליין.

זי שטעלט זיך קעגן מאריקן
אין איר גאנצער גרויס
און מיט א גרויס געלעכטער
שרייט זי אויס :

— ניט עמעס, ניט עמעס,
אזא ריז איז ניטא,
אזא ריז איז ניט געווען,
און די גאנצע מייסע
איז קיינמאל, קיינמאל
ניט געשען.

טוט זיך מאריק צו איר
מיט א קאעס א בלאז,
און די מיידעלע צו מאריקן
טוט זיך א קרים,
און מיט איר נעזל א בלאז,
און אנטלויפט שנעל
צו איר מאמען.

— ווער איז איר שולדיג,
זאגט מאריק מיט קאעס,
וואס זי האט אזא ריז
ניט געזען?
און ווייל זי איז אזא,
וועט זי אים שוין קיינמאל
אין איר לעבן נישט זען.

— עט, — גיט זיך מאריק א קרים,
— ווער הערט זיך צו צו אזוינס ?

אויך מיר א מענטש,
א שטיקעל צוציק א קליינס. —

קוקן אלע אויף מאריקן
און בלייבן שטייל,
און מאריק,
ווי ער וואָלט אינגאַנצן
פאַרגעסן אָן דעם מיידעלע
רופט שוין צו א נייער שפּיל:

א שפּיל אין שיסן.
ווייל שוין יעדער איינער וויסן,
וואו שיסן, וועמען שיסן?
פייגעלעך, וועווערקעס?
ניין, ניין.

פייגעלעך
קענען שיין זינגען,
וועווערקעס —
קענען גוט שפּרינגען.
איז וועמען?

איך וויל ניט זיין קיין פאשיסט

מאריק אָבער טראכט ניט לאַנג,
ער האָט דעם פּלאַן גלייך:
— איר זעט, — זאָגט ער,
— אַט דאָ וועט זיין
א גרויסער, גרויסער טייד.

וועלן מענטשן מיט ביקסן
שטיין אויף דער זייט,
און פאשיסטן וועלן אַנקומען
פון ווייט, ווייט.

דארפן די מענטשן
אלע פאשיסטן אויסשיסן,
און דעם גאנצענעם טייד
אויף זיי אויסגיסן.

אזא שפיל איז אלעמען
זייער שטארק געפעלן,
דארף מען אבער גענעראלן,
זיי זאלן אלעמען
אויף די ערטער צעשטעלן.

האט מען מאריקן פארן גרעסטן
גענעראל אויסגעקליבן
און יאשקען —
פאר די פאשיסטן.
אזוי האט מען באשלאסן,
און אזוי איז פארבליבן ...

יאשקע איז א גרויסער קאעסן.
רופן אים די קינדער :
יאשקע, יאשקע,
קאכיגע קאשקע.

איז טאקע יאשקע איצט אויך
א צעקאכטער אויפגעשפרונגען
מיט א געשריי אין דערהויך :
— איך וויל ניט זיין קיין פאשיסט !
איך וויל ווי א מענטש
שיסן אין זיי אויך !

שרייט אבער מאריק :
— מען וועט קיין אנדערן

ניט קלייבן.
אזוי האט מען באשלאסן,
און אזוי וועט עס בלייבן.
ווארט שוין ניט יאשקע,
טוט זיך א לאז אויף מאריקן
מיט סטוסאקעס.
און מאריק הויבט אן
דעקן מיט קולאקעס.
ווערט א געשלעג, א געשריי.
לויפן אן די מאמעס,
— אוי-וויי, אוי-וויי!

האט מען מאריקן מיט יאשקען
קוים מיט צארעס צענומען...

און ווען מאריקס מאמע
איז מיט אים אהיים געקומען,
האט זי מאריקן דערציילט,
וואס מיט יאשקען האט
אויף אן עמעס געטראפן:
ווי פאשיסטן האבן
יאשקעס טאטע-מאמע פארשלעפט
און ווי יאשקע איז אליין
אין וואלד אנטלאפן.

און ווי א פארטיזאן
האט יאשקען דארט געפונען
און אים
אין א קינדער-היים גענומען.

האט זיך מאריק
זייער שטארק פארטראכט:

ווי איז עס יאשקע
אלייך געווען
אין א פינצטערן וואלד
ביינאכט ?

און מאַריק פרעגט
אלץ מער און מער
און דערוויילע.
פון זיין אויגעלע
פאלט א טרער.

קייקלט זיך,
קייקלט זיך,
א טאג און א נאכט,
ביז מאַריק,
אין בעטל האַט
זיינע אויגן פארמאכט.

אן אלטינקער זידע קומט צו מאַריקן

און ווען עס איז שטייל
געוואָרן אַרום,
האַט אַן אַלטינקער זידע
אים רופן גענומען :
— קום מיט מיר,
מאַריק, קום
אין דעם לאַנד,
וואָס איז אַפֿן
נאָר האַלבע נאכט,
ווען אַלעמענס אויגן
זיינען צוגעמאַכט.

און עס נעמט אים
דער זיידע
אן כא דער האנט,
און פירט אים אוועק
אין כאלעם-לאנד.

דארט רופט דער זיידע
זיינע אייניקלעך באלד,
קומען זיי גלייך,
מיט געפילדער, מיט גוואלד.

זאגט איינער צו מאריקן :
— איך בין כאלעם דער שיינער.
שפרינגט א צווייטער מיט פרייד :
— און איך בין כאלעמל-קליינער.

זיי שפרינגען,
ווי וואלקנדלעך,
ארויף און אראפ,
און טראגן מיט זיך
א שנייענעם טאפ.

זיי מישן אין מאָפּ
פאַרשיידענע זאַכן,
קוקן צו מאַריקן,
און לאַכן און לאַכן :

— דאָס איז פּרישטיק פאַר דיר,
מיט געשמאַק זאַלסטו עסן,
אַן יאַשקען ביי אונדז דאָ,
דאַרפסט אינגאַנצן פאַרגעסן.
אונדזער זיידעניו,
האַט דאָ צוגעגרייט
פאַר דיר זייער פיל:
אי טרערן,
אי פרייד,
אי פריילעכן שפיל.
איצט זיי זשע געזונט,
מיר זיינען זייער פאַרנומען,
מיר וועלן שפעטער, מאַריקן,
צוריק צו דיר קומען.

כאַלעמל קליין העלפט מאַריקן

ווען דער זיידע
מיט זיינע אייניקלעך
זיינען פון מאַריקן אוועק,
איז מאַריק צוריק
אין זיין בעמל פאַרקראַכן,
און מיט שטאַרק פאַרמאַכטע אויגן
איינגעשלאָפן.

דערווילע
איז כאַלעמל-קליין
אויף אן אַרבעט
ערגעץ געווען.

האַט ער ניט ווייט
פון מאַריקן
דעם בייזן כאַלעם דערזען.

— דו פינצטערער איינער ! —
שרייט כאַלעמל קליין,
— ווער האַט דיך אַהער געשיקט ?
פון דיין שלעכטסקייט
און בייזקייט,
ווערט דאָך די לופט דאָ פאַרשטיקט.

ניי זיך דיר בעסער
וואו עס איז פּוסט
וואו עס איז וויסט,
ווייל דו האַסט אַ נעשאַמע
פון אַ ווילדן פאַשיסט. —

דער בייזער כאַלעם וויל מאַריקן דערשרעקן

— העי, צוציק,
ווי וואַגסטו אַזוינס
מיר גאָר זאָגן ?
זע נאָר דעם באַרג,
וואָס איך האָב געבראַכט
צומראַגן !

אזוי וויל איד,
אזוי איז מיר געפעלען,
מאריקן דעם וועג
מיט דעם הויכן בארג
פארשטעלן.

אי וועט עס זיין א שפאם,
ווען מאריק וועט נעמען
אויפן הויכן בארג קריכן,
דעם וועג זוכן,
אין שרעק זיך
הויכן, הויכן ...
וועל איד נאך
ארויסלאזן אויף אים
ווילדע לייבן.

— ניין, ניין,
שרייט באַלעמל-קליין,
— מאריק וועט זיך נאך דערשרעקן,
און וועט זיך, באַלילע, אויפוועקן! —

געדענק, אונזער זיידענין,
האַט מאריקן
אין באַלעם-לאנד נעבראַכט,
ווייל דער זיידענין,
האַט אַ גוטע זאך פאַרטראַכט :
ער וויל,
אַז דאָס וואָס מיט יאַשקען
איז אויפן וואַר געווען,

זאל דאָ באַ אונז
מיט מאַריקן געשען.

וועט מאַריק עס אַליין זען
און אַליין דערפילן,
און וועט עס דערנאָך
די קינדער דערציילען,
ווען ער וועט מאַרן
מיט זיי ווידער שפילן.

— כאַ-כאַ-כאַ —

לאַכט כאַלעס דער בייזער,

— איך האָב פאַרן זיידן

ניט מוירע !

וואָס אַרמט עס מיך,

אויב מאַריק וועט זיך דערשרעקן,

און וועט זיך אויפוועקן ?

דער זיידע,

איז שוין זייער אַלט,

און וועט די גאַנצע מאַיסע

פאַרגעסן באַלד.

דאָ איז שוין דער זיידע

אַליין געקומען,

זיין בייזן אייניקל

פאַרן קאַלנער גענומען,

מיט אַ שטריק אים געבונדן,

און כאַלעמל-קליין

האַט געבראַכט

א צווייג נאך א צווייג
און געמאכט
פארן בייזן כאַלעם
א גרויסע שטייג.

ווען דער בייזער כאַלעם,
איז געבליבן אין שטייג
געבונדן,
האַט דער זידע
דעם הויכן באַרג
מיטן פוס א שטויס געטאַן,
איז דער באַרג
אינגאַנצן פאַרשוואונדן.

— און איצט, זאָגט דער זידע,
וועט שוין מאַריקן
קיינער ניט שטערן,
און אַלץ
וואָס מיט יאַשקען איז געווען,
וועט מיט מאַריקן ווערן.

גאַזלאַנים פאַשיסטן גייען

און באַלד טאַקע הערט מאַריק
גרויסע געשרייען :
— שטייט אויף, שטייט אויף,
אויף אונזער שטאַט
גאַזלאַנים-פאַשיסטן גייען ! —

לויפן טאטעס און מאמעס
פון די הייזער אַרום
מיט שטעקנס, מיט ביקסן
און שרייען :

— מיר וועלן פאַרטרייבן
די ווילדע נאַזלאַנים,
מיר וועלן אַנלערנען
די פאַשיסטישע סאַנים !

אין שרעק קומט צולויפן
כאַלעמל-קליין,
שרעפט מאַריקן פון בעטל,
אין וואַלד מיט אים גיין.

שפּרינגט טאַקע מאַריק
פון בעטל אַרום,
ער האַט שוין ניט געקענט
מער שלאָפן,
פאַר שרעק און פאַר מוידע
איז ער אַליין
אין פינצטערן וואַלד
אַנטלאָפן.

און דער וואַלד איז טיף,
און דער וואַלד איז גרויס !
נאָר מאַריק איילט זיך
צווישן די ריזיקע בוימער,
פאַרום, פאַרום ...

דאס הארץ קלאפט אים פאר שרעק,
און עס ווילט זיך אים שלאפן ...
און אזוי מיד איז ער געווען,
אז ער האט אפילע ניט געפילט
און אפילע ניט געזען,
ווי ער איז אין א טיפער גרוב
פארקראכן.

די גרוב
איז מיט א סאך,
א סאך בלעטער
אויסגעבעט געווען,
פון ווילדן ווינט
זיינען זיי אהין אנגעלאפן.
איז מאריק אויף די בלעטער,
ווי אויף א ווייכן בעטל
א מידער איינגעשלאפן.

וואָס דער וואַלד האָט געזונגען

ווען מאַריק
איז אזוי געשלאָפן,
האַט דער גאַנצער וואַלד
אים זינגען גענומען :

אין דיין בעטל
דאָ אין וואַלד
זאַלסטו רואַיק שלאָפן
עס וועט דיין מאַמע

קומען באַלד,
זי איז אויך
אהער אנטלאָפן.

אַלע-לוי-לוי-לוי...
וואו איז מיין מאמעלע,
וואו ?

זי זוכט ארום מיד
אויף די וועגן,
איך וועל לויפן איר
אנטקעגן.

— ניין, מאַריק, ניין,
מוזט ווארטן דאָ
אַליין,
עס וועט דיין מאמע
שפעטער קומען,
זי איז זייער איצט
פאַרנומען ...

— ביסט דאָך, מאַריק,
קלוג און שיין,
מוזט אַליין
פאַרשטיין ...

— אַ, יע, זאָגט מאַריק,
איך האָב שוין פאַרשטאַנען,
מיין מאמעלע,
איז מיט די פאַרטיזאַנען.

א וואונדער שטוב

דערווייל איז די זון
אויפן הימל אויפגעקומען

און ווארפן שמראלן
צווישן בויער גענומען.

איז מאריק שוין געווען
גוט אויסגעשלאפן,
איז ער פון טיפן גרוב
ארויסגעקראכן
און געוואלט זיך לאזן
ווייטער גיין,
ווייל ער האט זייער מוידע געהאט
זיין איינער אליין.

אבער די ווערטער פון לידעלע,
וואס דער וואלד האט געזונגען,
האבן אין מאריקס אויערן,
ווי גלעקעלעך געקלונגען:
— ניין מאריק, ניין,
מוזט ווארטן דא אליין ...

זעצט זיך מאריק אוועק
אונטער א בוים,
און רעדט מיט עמעסע ווערטער
צו זיך אליין:

— עפשער איז גאר די גרוב
אזא וואונדער־שטוב,
וואס האט ניט קיין פענצטער,

האַט ניט קיין שיין,
און וויל מיך גוט
פון די פאַשיסטן באַהאַלטן,
אויב איך וועל זיך ניט שרעקן
אין אזא שטוב אַליין זיין ?

וואָס דער שטיין זאָגט מאַריקן

שפּאַרט ער אָן זיין קעפּעלע
אויף אַ שטיין אַ האַרטן,
און דער שטיין זיין בעקעלע
גלעט און גלעט,
און שטייל, שטייל
צו מאַריקן רעדט און רעדט :

— קייקל מיך, מאַריק,
אין וואונדער-שטוב אַליין,
וועל איך ביים אַריינגאַנג
דיין היטער זיין.

— היטן וועל איך דיך
פון אַ בייזער כאַיע,
און שטאַרק דיך אַפּהיטן
פון אַ ווילדן פאַשיסט.

און טאַמער וועלן זיי
אַהערצו קומען,
וועל איך יעדערן פון זיי
צערייבען אויף מיסט.

האַט מאַריק טאַקע אזוי געטאַן:
דעם שטיין צוגעקייקלט
צו דעם גרוב,

און פארשמעלט דעם אריינגאנג
אין זיין וואונדער־שטוב.

איז איצט שוין מאַריק
אין שטוב ניט אַליין
מיט אים איז זיין פריינט —
דער גרויסער, גרויסער שטיין.

בלימעלעך האָבן זיך צעלאַכט

טוליעט ער זיך צו דעם שטיין,
און דערוויילע זיין קאַפּ
טראַכט און טראַכט,
אַבער די בלימעלעך אַרום
האַבן זיך שטאַרק צעלאַכט,
ווייל מאַריק האָט אינגאַנצן פאַרגעסן,
אַז אַ אינגעלע ווי ער,
דאַרף עפעס עסן.

איז אַ ווינטל אַנגעקומען,
און אויף די קוסטעס די בלעטער
צעבלאַזן גענומען.
דערזעט מאַריק,
ווי אויף די קוסטעס צעשפרייטע
וואַקסן יאָגעדעס
שוואַרצע און רויטע.

לאַזט ער זיך די יאָגעדעס קלייבן,
פרייען זיך די בלימעלעך,
וואָס איצט וועט מאַריק
שוין הונגעריג ניט בלייבן.

איז דער וואלד טיף,
איז דער וואלד גרויס,
אבער ער האט נישט אזא
וואס זאל זיין,
ווי א פאשיסט ווילד און ביז.

פייגעלעך זיצן אויף בוימער
און זינגען,
וועווערקעס פון צווייגל
אויף צווייגעלע שפרינגען.

אלערליי פליגעלעך
זשוושען און זשומען,
א ווינטל א קילער
איז פון ערגעץ געקומען.

און פלוצלינג א בליץ
מיט א דונער לאזט וויסן,
אז אט קומט א רעגן
און באלד הויבט ער אן גיסן...

גיסט ער און גיסט
איבער בוימער און פלאנצן,
מיט פרייד נעמען טראפנדלעך
אין ריטשקעלעך מאנצן.

טאנצט אויך מיט זיי מאריק,
אין וואסער שליפ־שליאָפּ,
און דער רעגן דערווילע
וואשט אים דעם קאָפּ.

מאָריק האָט זיין פֿידעלע געפונען

אין זיין וואונדער־שטוב
האָט מאָריק מיט פאַרמאַכטע אויגן

געקוקט און געקוקט,
ביז כאַלעם דער שיינער
איז געקומען
און אים
אין אַ וואונדער־לאַנד
גענומען.

האַלט מאָריק די אויגן
שטאַרק פאַרמאַכט,
אַזוי ווי אין שלאָף
ביינאַכט,
און שפּאַצירט און שפּאַצירט
מיטן שיינעם כאַלעם באַנאַנד
איבערן
וואונדער־לאַנד.

פלוצלינג איז פאר מאריקן
א וואונדער געשען :
ער האט דארט
זיין פידעלע דערזען.

און דאס פידעלע,
עס רעדט,
און דאס פידעלע,
עס בעט :

—לאמיר, מאריק, צוזאמען
נעמען שפילן און זינגען,
א לידעלע, וואס זאל
איבערן וואלד זיך צעקלינגען.
עס איז געוויס שוין דיין מאמע
פון שלאף אויפגעשטאנען,
וועט זי אויך דארטן זינגען
מיט אלע פארטיזאנען.

מאריקס לידעלע

און מאריק האט מאקע
געזונגען, געזונגען,
און דאס לידעלע זיינס
האט אט ווי געקלונגען :

— איך בעט, מאמעלע, ביי דיר,
זיי רואיג וועגן מיר.
איך בין דא נישט אליין,
איך האב א פריינט א שטיין.

דער רעגן וואשט מיין קעפעלע,
איך עם מיטאג פון א טעפעלע,
וואס איך האב געמאכט אליין
פון קארע פון א בוים.

דערוויילע,
צווישן די בויער,
א ווינטל איילט און יאגט,
א פולן בוים ווערטער
צו מאריקן ער טראגט.

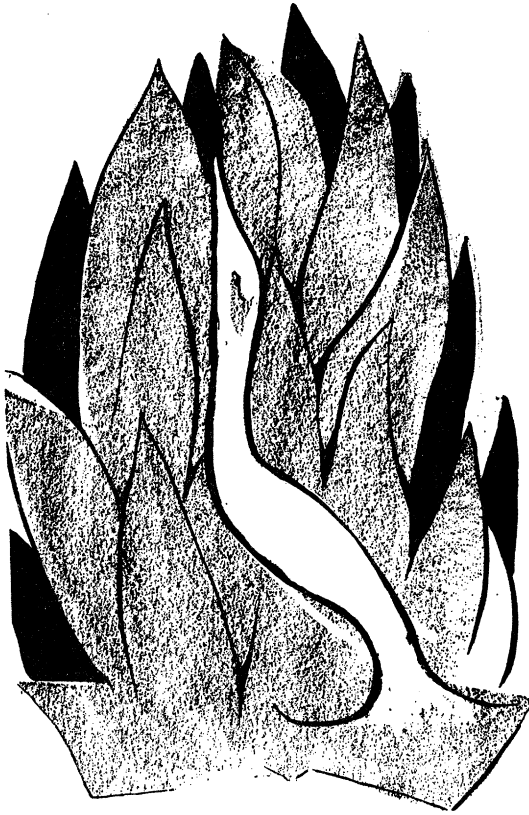
און אט די אלע ווערטער
שיט דער ווינט ארויס,
און פאר מאריקס אויגן
שטעלן זיי זיך אויס.

איילן זיך די ווערטער,
זיי ווילן ניט פארזאמען,
אנזאגן מאריקן,
אז זיי קומען
פון זיין מאמען ...

ווייל מאריק לייענען
די ווערטער,
קען ער ניט אליין,
ווייל ער מיט זיי לויפן
צו זיין פריינט — דעם שטיין.
האבן אבער אלע ווערטער מיטאמאל
אינדערזיך זיך אויפגעהויבן,

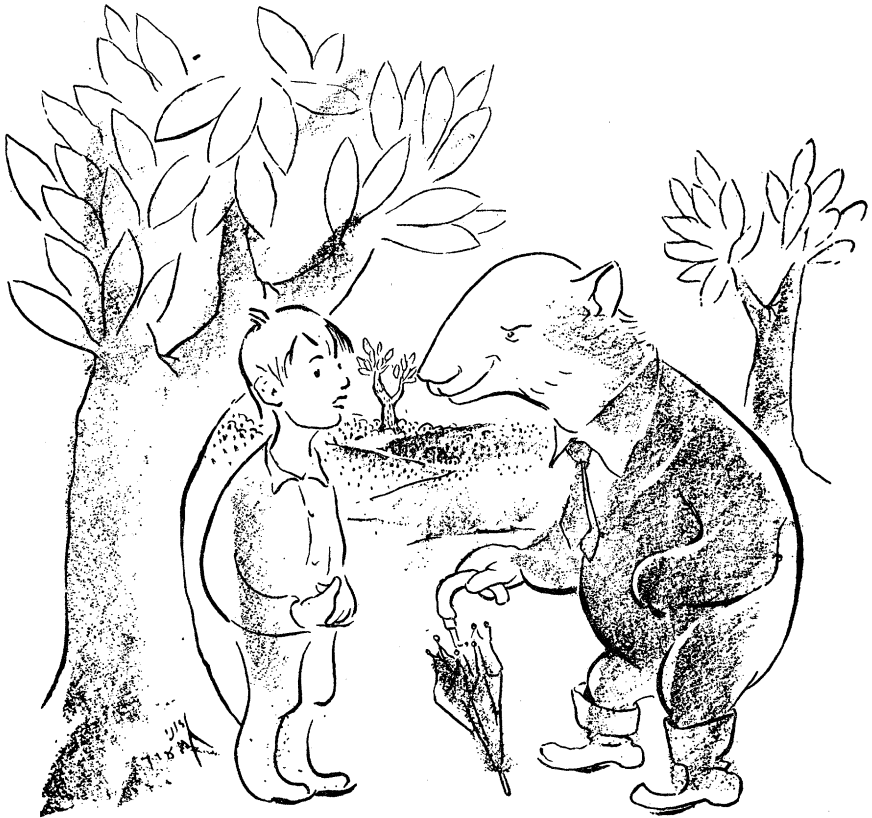
און זיינען זיך אין לופטן,
ווי פייגעלעך צעפלוויגן.

און דאָ האָט נאָך דער ווינט
גענומען אלע בוימער
בויגן, בויגן,
און שטיפעריש ביי מאַריקן
דאָס פירעלע אין ערניץ
ווייט פאַרצויגן.

א בער א גרויסער שטייט

אויב אזוי, וויל מאריק מער
אין וואונדערלאנד ניט בלייבן,
צעעפנט ער די אויגן ברייט ...
און אויזוויי, אויזוויי,
ער גיט א קוק,
ניט ווייט פון אים
א בער א גרויסער שטייט!

פאר שרעק האָט זיך מאַריק
צו דער ערד אוש איינגעבויגן.
נאָר דער בער האָט גענומען
זיך פאַרנויגן און פאַרנויגן,
און אזוינע קונצן מאַכן,
אַז מאַריק האָט זיך אויפגעהערט
צו שרעקן,
און גענומען זייער לאַכן, לאַכן.

קוקט דער בער אויף מאַריקן
און זעט אויס זייער מילד.
נעמט ער מאַריקן דערציילן,
אַז אין אַ צירק האָט ער,
ווי אַן אַקטיאָר געשפּילט.

אַז מיטן צירק איז ער
איבערן לאַנד אַרומגעפאַרן,
און האָט אַליין געזען די פעלדער
אַנגעטאַן אין הויכע זאַנגען קאַרן.

און געזען,
ווי אויף בוימער וואַקסן
עפּל, באַרן
און גרויסע, גרויסע פּלוימען,
און ווי אויסגעשפּרייט
אַרום די הייזער וואַקסן
אין אַלע פאַרבן בלומען.

ווייל אויך דער בער,
אַז מאַריק זאָל עס וויסן,

ווי די פאשיסטן,
גענומען האבן
קליינע קינדער שיסן.

און דערפאר איז ער,
דער בער,
פון זיי אנטלאפן באלד,
און איז געקומען דא אהער
צו מאריקן אין וואלד.

וואָס מאַריק דערציילט דעם בער

קוקט, מאַריק, קוקט,
און גלעט דעם בער און גלעט,
און עס הערט זיך איין דער וואַלד,
ווי מאַריק רעדט און רעדט :

דאָס דערציילט ער פארן בער,
ווי אין מיטן נאַכט,
האַט זיין מאַמע אים געהאַלטן
אויף די הענט,
און דורכן פענצטער
האַבן זיי געזען,
ווי די פאַשיסטן האָבן אַלץ
געבראַכן און געברענט.

— זונעלע, האָט זי געקושט אים און געזאָגט :
— מיר דאַרפן איצט אויף שנעל אַוועק פון דאַנען,
צו קעמפן געגן די פאַשיסטן
צווישן פאַרטיזאַנען.

טאַקע באַלד,
איז ער מיט איר אַנטלאָפן,
און ער ווייסט ניט ווי אזוי
ער איז אין וואַלד
אַליין פאַרבליבן,
איינגעשלאָפן.

מאַריק טויליעט זיך צום בער,

און וויל אים גוט פאנאנדערפרעגן,
 צי ער ווייס אין וואלד די וועגן.
 דער בער האט אים פארשטאנען,
 און איז באלד מיט אים אוועק
 צום לאגער פון די פארטיזאנען.

דער וואלד האט פיינט פאשיסטן

א נאכטינאל אין לופטן
 זינגט און זינגט,
 פון איין צווייגל אויפן צווייטן
 שפרינגט און שפרינגט.

און דער בער מיט מאריקן
 דורך שטענעלעך זיי שפאנען ...
 קוקט דער וואלד מיט וואונדער
 אויף די צוויי נייע פארטיזאנען.

ער קוקט און קוקט,
 און ווערט אזוי פארטראכט :
 — ווי, ווען איך וואלט גאר
 א פלאן אזא געמאכט :

זאל די ערד צעעפענען א מויל,
 פארשלינגען יעדן איינציגן פאשיסט,
 עס זאלן מיינע ווארצל זיי צעזויגן,
 ווי זיי צעזויגן אין דער ערד דעם מיסט.

הויבן אויף זיך גרעזעלעך
 און שרייען אין גרויס שרעק :

— פון א מיסט אזא,
וועט זיין צו אונז אן ענדע און אן עק!

און די ערד
מאכט אויך א גרויסן גוואַלד :
פאַרצולייגן אזא זאך,
איז א חוצפה פון דעם וואַלד !

— זאַלן בלייבן די נעוויילעם
פאַר די ווילדע כאיעם !
— ניין, ניין ! —
קוויטשען פייגל אין די סטייעם, —
פאַרסאַמען וועט די לופט
אזא מין פעסט,
און יעדע אויפעלע ביי אונז
וועט אומקומען אין נעסט !

לויפן, יאָגן הענרום פענרום
פון גאַנצן וואַלד די כאיעם,
יעדע ברומט און יעדע שרייט
אין צאַרנדיגן קאעם :

— עס עקלט אונז אפילע טראכטן
פון אַט די נעוויילעם,
— מיר ווילן זיי אין וואַלד ניט האָבן,
טראַגן זיך די קוילעם.

א ווינטל קומט צו פליען

שפרינגט פון הויך אראפ א ווינטל
און ער זאגט אזוי :
— וואס איז דא פאר א געפילדער
און אזא געשריי ?

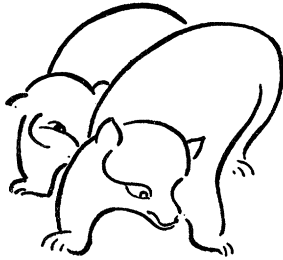
אלץ, וואס דא אין וואלד געפינט זיך,
וועט אויף לאנג ניט קלעקן,
ווייל מאריקס מאמע שטייט ביים בעמל
און האלט מאריקן אין וועקן.

און טאקע אלץ ווערט קלענער, קלענער,
און מאריק זעט שוין באלד,
אז עס פארשווינדט פון זיינע אויגן
דער גאנצער, גאנצער וואלד.

און זיין מאמע
וועקט אים, וועקט אים,
און טוליעט אים צו זיך :
זונעלע, עס איז פרישטיק פארטיג,
שטיי שוין אויף אויף גיך.

שפרינגט אויף מאריק אין זיין בעמל,
— מאמעלע, ביסט דא ?

— זאג, טייערע,
— און כאפט זי קושן,
— זיינען שוין פאשיסטן איצט
אין ערגיץ מער ניטא ?

לידער און קינדער מעשיות

איך וויל פון ווערטער עפעס וועבן

זיצט די מאמע,
דא — דערנעבן
און האלט א זעקעלע
אין וועבן.
זעצט זיך יאסל
לעבן איר,
און הויבט אן רעדן
אן א שיר.

רעדט און רעדט
אזוי געשווינט,
די ווערטער פליען,
ווי א ווינט;
— מאמע, מאמע,
מאמע-לעבן!
איך וויל פון ווערטער
עפעס וועבן.

עס זאל שטארקער זיין
פון שטריק,
עס זאל זיין גאר
אזא בריק,
וואס וועט רעדן,
ניט זיין שטום,
רופן אלעמען:
— קום, קום,

מיט די שטעם,
און מיט די פעלדער,
מיט די טייכן,
און די וועלדער,
אריבערגיין
אין אַט דער וועלט,
מאמעלע,
וואָס דיר געפעלט!

וועל איך דאַרט
א גאַרטן פלאנצן,
וואו אַלע בלומען
וועלן טאנצן.
וועל איך דאַרטן
היזער בויען,
וואו, מאמעלע,
וועסט קענען רויען.

און די מאמע
וועבט און וועבט,
גלייך מיט יאָסעלען,
זי שטרעבט:
— ניט דאַרפן מער
דאַרט זאָרגן זיך,
וואו נעמט מען
פאַרן קינד אויף שיד.

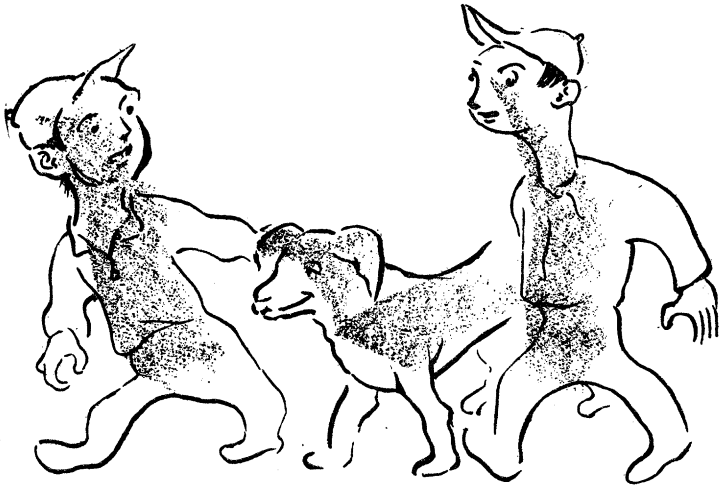
צוויי שלוימעלעך און דער הונט

גייען צוויי שלוימעלעך
איבערן גאס.
די נעולעך פארשמירט,
די הענט
פון בלאַטע נאָך גאָס.

קומט זיי אַנטקעגן אַ הונט,
ווי אַ לייב,
פאַרפאַטשקעט, צעפאַטלט,
אינגאַנצן אין שמויב.

קוקן די שלוימעלעך,
קוקט אויך דער הונט —
און פארטיג!

עס איז שוין געשאפן אַ בונד
פון די שלוימעלעך צוויי
און דעם ריזיגן הונט.

שפּאַנט מען אין דרייען
איבער געסלעך און גאָסן.

טרעפט זיך א מיסט-קאסטן,
איז דער הונט גרייט צו נאשן.
אבער שלוימע דער גרויסער
און שלוימעלע קליין
שלעפן דעם הונט :
— קום, אין וואַלד לאַמיר גיין !

געזאגט און געטאן,
מען איז שוין נאָענט צום וואַלד.
פון הימל, פון בלויען,
א ליכטיגקייט פאלט.

דערביי איז א טייכל
און ברומען אַרום,
און אין דעם וואַסער
שווימען פישעלעך אום.

אלערליי פייגעלעך
שטיפן און זינגען,
אין דעם גראַז, אין די קוסטן
וועווערקעס שפרינגען.

צווייגעלעך וויגן זיך
ארויף און אַראָפּ,
א שטילינקער ווינטל
בלאָזט דעם שטויב פון זיי אָפּ.

מורמלט דאָס טייכל
און כוואַליעט זיך שטיל :
— קומט, כעוורע יאטן,
מיר וועלן מאַכן א שפּיל !

פון הינטער די ביימער
א זוניגע שיין
טוליעט און ווארעמט,
און רעדט מאמעש איין :
— איר שלוימעלעך צוויי,

און דו, רייזגער הונט,
צו וואס איז דא ווארטן ?
גיט אין וואסער א שפרונג !

א שפרונג, און אן עק !
מען איז שוין ווייט פון דעם ברעג ...

שלוימעלעך ביידע
און דער צעפאטלטער הונט
שווימען אפילע
צום זאמדינגן גרונט.

אינמיטן דעם שווימען
גיט זיך איין שלוימע א שטעל :
— זע נאָר, ביים הונט
איז געביטן די פעל !

טוט זיך שלוימע דער קליינער
צום גרויסן א לאַז :
און וואו איז די בלאַטע,
וואָס איז געווען אויף דיין נאָז ?

שמייכלט דער הונט
מיט א הינטישן כוין :
— וואָס איז דאָ צו טראַכטן,
מיר זיינען אלע איצט ריין.

יאָסל און זיין כאווערטע דוואוירע

שפיצלעך האָט יאָסל
זייער פיל,
און פון אלץ
מאכט ער א שפיל :

מאלקעלען טוט ער
פארן צעפל א שלעפ
לייבלען דעם רוימן
גיט ער עמעסע קלעפ.

פון גיטעלען און ראַכעלען
מאכט ער אזויפיל שפאם,
אז עס ווערט אזש
א טומל איז גאם.

האָבן טאקע מיידעלעך
פאר אים מוירע,
אַבער ניט —
זיין כאווערטע דוואוירע.

אט וויגט זיך יאסל
אויף א צווייג אליין,
איז דא שוין גלייך דוואירע,
מיט אים אויפן בוים.

איז בא יאסלען אין אנצוג
א ריס נאך א ריס,
ווערן בא דוואירען פארלארן
די שיד פון די פיס.

און אז יאסל אנטלויפט
פון דוואירען אויף טעג,
איז גרייט דוואירע דערפאר
מיט אים גיין אין געשלעג.

נאך היינט איז שוין יאסל,
אין שול אליין,
ער איז שוין א באכער,
ער איז שוין ניט קליין.

הערט ער און הערט,
ווי דער לערער רעדט —
דערציילט פון לענדער,
דערציילט פון שמעט.

ווי מען דארף לערנען,
און זיך דערוויסן,
יאמען און טייכן —
פון וואנען זיי פליסן.

ברויט ווי עס קומט
אויף די פעלדער אין זאנגען,
ווי אויף דער ערד
זיינען בערג אויפגעגאנגען.

פון וואנען עס קומען
די היץ און די קעלט ...
צעשטראלט זיך פאר יאסלען
די גאנצענע וועלט.

וואנדערלעך בליען
אין יאסלען אויף טרוימען,
אזוי ווי אין פעלד
נייגעבארענע בלומען.

טרוימען, וואס יאסל
האט נאר וואס דערזען,
צווישן זיי אלע,
איז אויך דוואוירע געווען.

דאָס הינטז וואָס קנאקט ניסלעך

אין פעטאלומא
ביי מיין מומען,
איז אַ גאַרטן פאַראַן.
טרינקט דער גאַרטן
וואַסער דאַרטן,
פון אַ גרויסן קראַן.

וואַקסן דאַרטן,
אין דעם גאַרטן
אויף די בוימער ניס,
און דער שוימער
פון די בוימער
איז איינער
אויף פיר פיס.

ער איז אַ היטער
אַ געניטער,
לאַזט ניט קיינעם צו.
נאַר מיין מומע,
מען רופט זי בליומע,
האַט פון אים קיין רו.

גאנצע מעג
אויף זיינע פיסלעך,

פליט ער אום
און קנאקט די ניסלעך,
שלינגט די יאָדרעס איין.

שרייט מיין מומע:
„דו אזוינער,
קעלעוו איינער,
וואָס וועט פון דיר זיין?

„ביסט ניט קיין עסער,
נאָר אַ פרעסער“,
טוט זי ביז אַ טאַפּ.
כאַפט דאָס הינטל
ניס אַ בינטל
און גיט דער מומען אָפּ.

טיף אין וואסער איז מיין היים

איך הייס דיר רעגן,
שטעל זיך אָפּ,
און ווארף ניט טראָפּנס
אויף מיין קאָפּ!

האַסט נאָס געמאַכט מיר,
ווי אַ האָז —
געדענק, איך וועל דיר
עפעס טאָן.

לאַכט דער רעגן,
לאַכט און לאַכט:
— אזוינס האָסטו נאָר
צוגעטראַכט?

דו ווייסט עס ניט,
דו ביסט נאָך קליין,
אַז טיף אין וואַסער
איז מיין היים.

אויך איך בין
עמיצענס אַ קינד,
און ווייס, אַז פויל זיין
איז אַ זינד.

איז מיין אַרבעט
ניסן, גיין,
און ניט בלייבן
קיינמאָל שטיין.

און אז איד נעץ שוין
אלצדינג איין,
פוז איד זיך
אין זונען-שוין.

הויב זיך אויף
אין הימל הויך,
און ווער אינגאנצן,
ווי ארויך.

שושקען זיך בלעטער

גרינינקע בלעטעלעך
שושקען זיך שטיל:
— עם רופט אונז דער ווינט
אין א פריילעכן שפיל.

צו שפרינגען פון צווייגן
נאך אים אין געיעג...
ניין, ניין א סאקאנע,
פאר אונדז אזא וועג.

ער יאגט זיך, ער טראגט זיך,
ווי א צעווילדעטער פערד,
מיר קאנען נאך פאלן
פון הויך צו דער ערד.

אין שטויב און אין בלאטע,
ווערן פארשמירט —
ניין, ניין זיך ניט לאזן
פון ווינט זיין פארפירט.

לאכט זיך דער ווינט
פון די פאראקשנטע בלעטער,
און לייגט אפ דאס שפיל
אויף א ביסעלע שפעטער.

בעטן זיך ביימער

בעטן זיך, בעטן זיך
בלעטער און ביימער :
— ווער, ליכטיגע זון,
אונדזער שטענדיגער שוימער.

לאז ניט דעם הארבסט
אונזער גרינקייט פארגעלן,
זע מיט די שטראלן
דעם ווינטער פארשטעלן.

וועט קענען די פאלמע
צו אונז קומען צוגאסט,
און דער הימל דער בלויער
וועט ניט האבן די לאסט —

אין ווינטער צו שלעפן
אויף וואלקנס די שנייען,
און העלפן דעם ווינט,
אלע וועגן פארווייען.

יאָסל פּליט אין שול

שפּרינגט אויף יאָסל
פון זיין שטול, —
אוי וויי, ער איז שוין
שפעט אין שול!

כאַפט ער גלייך
זיין לערן-בוך,
און פּליט אַרויס
נאָר אין איין שול.

טראַגט זיך אַן
א שטיפּער-ווינט,
כאַפט יאָסלס לערן-בוך
געשווינד,

נעמט אים מיט
מיט זיך אין וועג,
און פארשווינדט
אויף נעכט און טעג.

הויבט אויף יאָסל
א געוויין.
קומט אזוי
אין שול צוגיין

אויף די פיס
מיט נאָר איין שוך,
אָן זיין פריינט —
דעם לערן-בוד.

וואקסן ביימעלעד

שטייען ביימעלעד,
ביימעלעד קליין,
יונג און געראַטן,
מיט פרייד און מיט כוין.

ווייסט יעדע בלעמעלע,
יעדע צווייגעלע ווייסט,
אז זומער וועט קומען,
וועלן זיי זיין אלע גרויס.

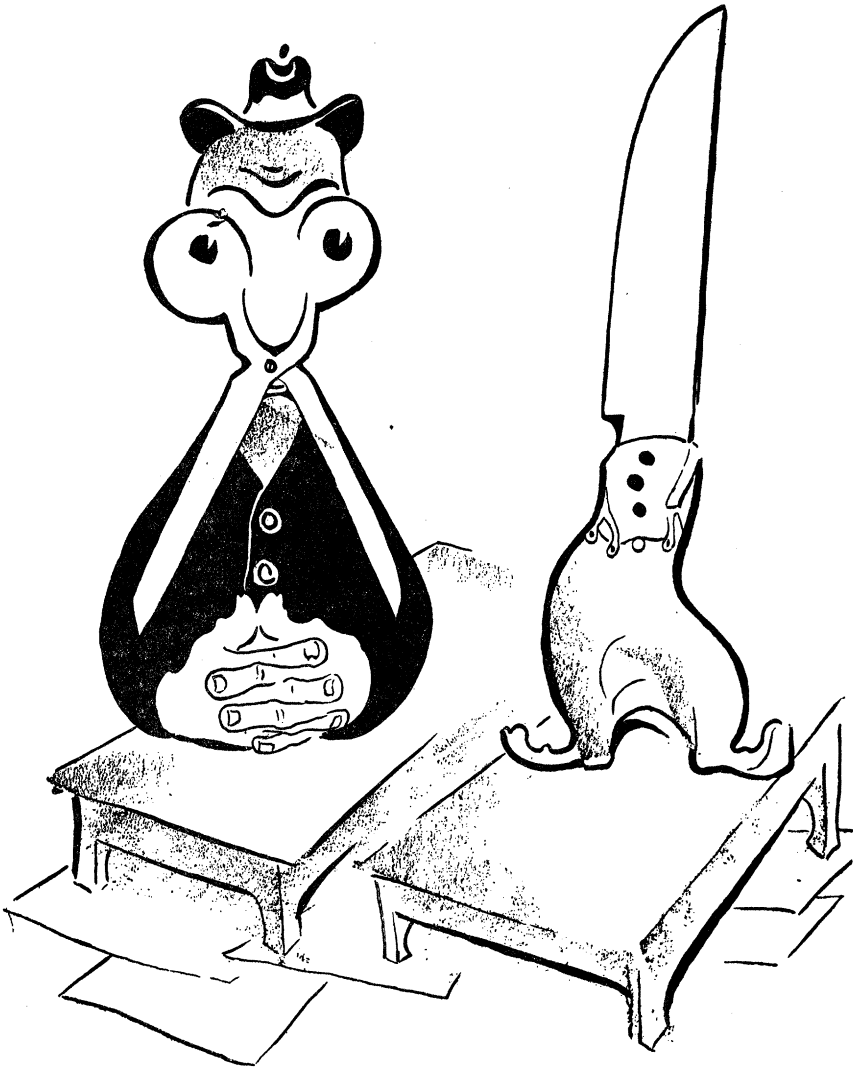
די גראַז אַרום זיך
מיט שאַטן באַגיסן,
מיט אַ ווינטל אַ קילן
אַ כאַווערשאַפט שליסן.

זוניקע שמראַלן
אויף די צווייגעלעד וויגן,
לעבן זיי אין די קוסטעס
וועלן יאָגעדקעס לייגן.

ניסעלעד זוכן
וועלן וועווערקעס שפּרינגען,
פייגעלעד קליינע,
וועלן שטיפן און זינגען.

און גרעזעלעד גרינע
אַרום זיי אויסגעשפּרייט,
וועלן אַנוואַגן העזעלעד,
וואו ס'זיינען מערן פאַרזייט.

דאָ וועלן קינדערלעד
קומען דאָרט שפּילן,
און אונטער די ביימעלעד
פון היץ זיך אַפּקילן.

א שער און א מעסער

האַט זיך פאַרפירט אַ קריג
צווישן אַ שער און אַ מעסער,
ווער פון זיי איז שאַרפער,
ווער פון זיי איז בעסער.

געקריגט האָבן זיי זיך ביידע
אויף בערעלעס טישל,
וואו געלעגן זיינען עפל
אין א גרויסער, גרויסער שיסל.

איז צו בערעלען אריינגעקומען
זיין כאווערטע דוואוידע,
וועלכע האָט ליב א שער,
ווייל פאַר א מעסער האָט זי מוידע.

כאַפט זי די שער,
און וויל שניידן אַן עפל,
צעלאַכט זיך דער מעסער,
און שאַקלט מיט זיין קעפל.

וויל בערעלע א העזעלע
פון פאפיר אויסשניידן,
נעמט ער דעם מעסער,
ווייל ער קאַן קיין שער ניט ליידן.

אזא העזעלע אויסשניידן
האָט דער מעסער ניט געקענט,
דערפאר האָט ער זיך זייער שטאַרק
פאַר דער שער פאַרשעמט.

דאָ האָבן זיי ביידע
פון זיך גענומען לאַבן,
ווייל זיי האָבן איצט פאַרשטאַנען,
אַז א שער און א מעסער
שניידן פאַרשיידענע זאַכן.

שנייאיקע וואלקנדלעך

שנייאיקע וואלקנדלעך
האבן זיך צעשפילט,
און שפילנדיק האבן זיי
דעם הימל פארקילט.

איז ביז און פארקמורעט
דער הימל געווארן,
און די זון מיט די שטערן
אין ערגעץ פארלארן.

ווייסט ניט דער הימל
צי עס איז טאג, צי עס איז נאכט,
איז ער זייער פאראומערט,
איז ער זייער פארטראכט.

איז ער ביז אויף די וואלקנס,
וויל ניט קוקן אויף זיי,
נאר פלוצלונג דערזעט ער
זיי ווארפן מיט שניי.

זיי ווארפן און ווארפן
אויף וואלד און אויף ערד,
און טוען אן בויער
אין שניי ווייסע בערד.

א פרייד כאפט ארום אלץ
פון דער שנייאיקער ליכט,
בייט אויך דער הימל
זיין כמורנעם געזיכט.

צוריק קומט די זון דאן
מיט ליכטיקע שטראלן,
טונקט זיך אין שניי,
וואס אויף אלץ איז געפאלן.

דער שטראָם

פון דער טיפּער ערד אַרויף
רייסט אַ וואַסער זיך אַרויס,
יאַגט זיך איבער פעלד און שטיין,
און מאַכט אַ וועג פאַר זיך אַליין.

רוקט אַרויס אַ באַרג זיין קאַפּ
און זאָגט :
— דעם וועג,
איך טרעט ניט אָפּ,
ניי זיך דיר אַרום, אַרום,
איך וויל דיין וועג
זאל ווערן קרום.

נאָר דער וואַסער-שטראָם איז גרויס,
וואָס פּליסט פון טיפּער ערד אַרויס,
טאַג און נאַכט,
ער פאַלט און פאַלט,
דעם הויכן באַרג,
אויף צווייען שפאַלט.

אזא שטראָם איז זייער בייז,
וואָס קומט פון טיפּער ערד אַרויס,
ברעכט ער דורך,
און מאַכט זיין וועג,
אַט אַזוי,
דורך נעכט און טעג.

דער גאלדענער האַרבסט

אויסגעפּונצט אין פיל קאַלירן,
נעמט די ערד
אַ שמועס פירן
מיט דעם גראַז און מיט די בלומען,
פון דעם האַרבסט,
וואָס האַלט אין קומען.

אַט קומט ער אַן
אין גאַלד געקליידט,
טוליען בלומען זיך פאַר פרייד, —
אַט שיט ער גאַלד
אויף אַלע זייטן,
און האַלט די פאַרבן אין איין בייטן.

ער גייט, ער קומט
מיט זונענשיין,
אייביג, אייביג, האַרבסט זאַל זיין!
רופן אָפּ זיך גרינע גראַזן:
— אויף האַרבסט
מען קען זיך ניט פאַרלאַזן.

אין די פאַלדן פון זיין קלייד,
זיינען ווינטן איינגענייט.
מיט די ווינטן ברענגט ער קעלט,
און פאַרניכטונג אונזער וועלט.

און אויף ביימער גרינע בלעטער
מורמלען, מורמלען שטילערהיים:

— מיט זיין גאָלד און זיינע פּאַרבן
ברענגט ער גאָר אויף אונז דעם טויט.

הערט זיך איין די ערד
און זאָגט :

— שוין לאַנג אז האַרבסט
זיין גאָלד פאַרמאַגט.
און ווען ער קומט
אין גאָלד געקליידט,
פאַרטרייבט ער גלייך,
פון פּעלד די פרייד.

דער וואַרצל אַבער,
פון אייך אַלע,
ליגט זייער טיף אין מיר פאַרזימט,
ניט מיט גאָלד און ניט מיט פאַרבן
קען דער האַרבסט אים ברענגען טויט.

אין מיין האַרצן
וועט ער ליגן,
ביז די צייט
וועט קויאך קריגן,
פאַרטרייבן וואַלקנס
און די קעלט,
און פּרילינג ברענגען
אויף דער וועלט.

דער זייער גייט און זייט

עס זיינען פערדער אומעטום דא
אויב דער וועלט :
אזוינע,
וואס זיינען צוגעדעקט מיט שניי,
און ציטערן פון קעלט.

אזוינע,
וואס א בייזער ווינט
האט די ערד פון זיי פארבלאזן,
און ווארצלען
אויב צו וואקסן
ארויסגעריסן,
ניט געלאזן.

אזוינע,
וואס זיינען אויסגעצויגן
אין דער לענג און אין דער ברייט,
און טאג און נאכט צו הימן זיי
א וועכטער שטייט.

נאך די אלע פעלדער ליגן
און זיי ווארטן,
אפילע די,
וואס שוין פון דוירעם
ישטיקן זיך
אונטער א צודעק הארטן,
אויף דעם זייער,
וועלכער גייט און זייט,
פעלד נאך פעלד
מיט אט דעם רייכן ברויט,
וואס ווארצלט אויס

דעם בייזן הונגער
און די בייזע נויט.

י א ס ל מ א ז י ק

פלעקל-שטעקל,
קלאפ אין טיר,
יאסל-מאזיק
ווארט אויף דיר.

מיט א שטעקן
אין דער האנט,
וועט ער זיין איצט
זאלבענאנד.

זאלבענאנד —
א גרויסער אייסעק,
אפטאן שפיצלעך,
נעמט א כיישיק.

יאנט זיך יאסל
שוין נאך טויבן,
און דאס שטעקל
ברעכט אויס שויבן.

ווערט אין גאס
א גרויס גערודער,
שיקט מען גלייך
נאך יאסלס ברודער.

דא האט יאסל
זיך דערשראקן,
אהיים אנטלאפן —
אן דעם פלאקן.

אונזער קינדער לאנד

עס איז שוין זומער,
עס איז שוין זומער,
אוי, ווי היים עס איז געוואָרן,
איז שנעלער, קינדער,
פאָקט די פעקלער,
אין אונזער לאַנד
מיר וועלן פאָרן.

אונזער לאַנד,
ווי אַלע לענדער,
האַט וועלדער,
בערג און טיפע טאַלן,
פעלן אַבער,
טיגרען, לייבן —
אזוינע,
מוז מען שוין אויסמאַלן.

באמבעס, קריגשיפן, מילכאמע,
פאר קינדערלאנד
איז א בייזער כאַלעם.
עס איז אַ לאַנד,
וואָס וויל קיין קריג ניט,
אונזער לאַנד
וויל פרייד און שאַלעם.

זינגען מיר
פון פרייד און שאַלעם,
מיט שפיל און אַרבעט
שטאַרק פאַרנומען,
זינגען מיר
פון אַ וועלט אַ נייער,
אַ פרייער,
וואָס עס האַלט
אין קומען.

שניי און רעגן

הימל בלוי, הימל בלוי,
איך וויל דיר עפעס פרעגן,
ווער אין הימל מאכט עס גיסן
פון א וואלקן רעגן ?

און דער וואלקן
ענטפערט אָפּ,
מיט די טראָפּנס —
טריפּ-טריפּ-טראָפּ :
— וואסער פון
א גרויסן טאָפּ,
אנגעפילט ביז ברעגן,
טרינק איך, טרינק איך,
טאָג נאָך טאָג,
ביז איך מאַך אַרעגן.

— זאָג מיר, וואַלקן,
זאָג מיר אויס,
ווער שיקט אויך
דעם שניי אַרויס ?

ענטפערט אָפּ
דער וואַלקן פראַסט :
— איך שפּיל זיך
מיטן ווייסן פראַסט
ווייט פון זונען-שטראַלן,
ווען עס ווערט מיר זייער קאַלט,
מאָך איך שניי זאָל פאַלן.

דער גרויסער קייסער

ערגעץ ווייט,
אן א זייט,
איז געווען
א גרויסער קייסער
אין א פאלאץ
שיין און ריין
פארליבט
אין זיך אליין.

ער האט געהאט
א מאכנע דינער,
פון געלע
און פון ווייסע
הינער,
וואס לויפן, שרייען:
קוואַ-קוואַ-קוואַ,
גרויסער קייסער,
מיר זיינען דא!

מאכט דער קייסער
א געוויין:
— איד בין געבליבן
אן א קרוין.

קלאַגט ער פאר די
טרייע דינער
פון געלע
און פון ווייסע הינער:

— וואָס זאָל איך טאָן,
וואָס זאָל איך טאָן !

זאָגן אלע :

— קוואַ-קוואַ-קוואַ,
דער פלאַן איז דאָ,
דער פלאַן איז דאָ !

א קאָס אַ הויכן
טו זיך אָן,
וועסט ווערן אונדזער
גרויסער האָן.

מיינע טייערע,
געטרייע,
איך נעם די איצע
טאָקע אָן.

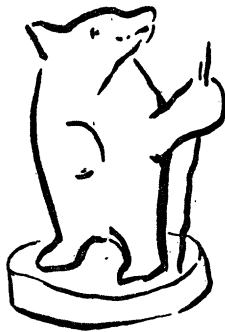
און דער גרויסער,
גרויסער קייסער
הויבט אָן קרייען
ווי אַ האָן.

אין לאנד פון שפילעכלעך

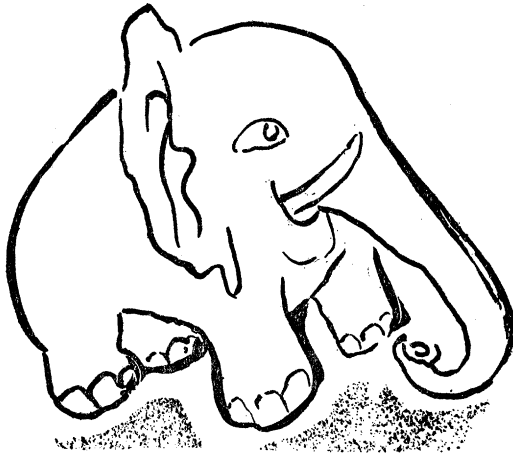
מען האט ראכעלען היינט
צו איר געבורטסטאג
א סאך צאצקעס געשענקט :
א לייב מיט צוואן-א מויל
אין צוינע — א אויגן !

א בער, א שווערער אונז,
וואס וויל קיין טראַט ניט מאַן.

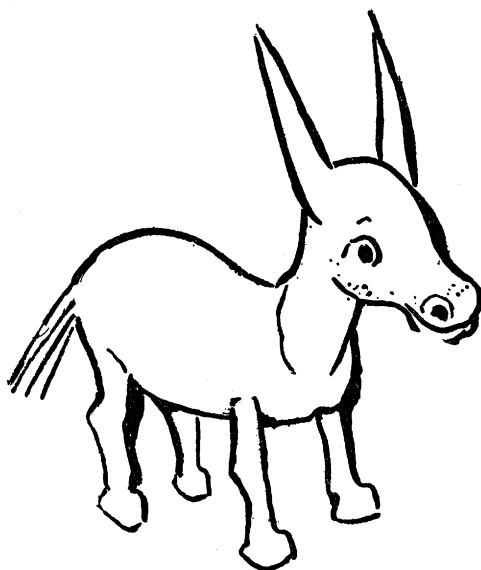
א העלפאנט מיט א נאז,
נו, א נאז, —
לענגער פון זיינע פיס.

א מאלפע, וואס קראצט דעם רעכטן אויער
מיט דער לינקער האנט
און קיין פיס האט זי אינגאנצן ניש.

אן אייזל, וואס איז פויל אפילע א טראכט צו טאן,
אז ער איז ראכעלעס צאצקע.

און דאס פיקסל צווישן זיי אלע
נעמט ניט אראפ די אויגן
פון דער צאצקענער פויערמע.

ראכעלעס מאמע
רופט די פויערמע כאסיע-כאסיע.
כאסיע-כאסיע שלעפט צוויי זעק
אויף אירע פלייצעס.

מען וואלט נעקאנט
אנרופן די נעמען
פון אלע ראכעלעס צאצקעס,
דארף מען אבער פריער דערציילן,
פארוואס ראכעלע האט זיך צעוויינט
און בריינדלען, איר כאווערמע,
האט מען נעמוזט אוועקפירן אהיים...

עס רייסט זיך אָפּ דעם העלפאנטס נאָז

בריינדל האָט גענומען כאפן ראַכעלעס צאצקעס
און שרייען :

— מיינע ! מיינע !

אַלץ איז מיינע !

זאָגט ראַכעלע :

— לאַמיר ביידע שפּילן מיט די צאצקעס,

און רעד ניט אזוינע שלעכטע ווערטער :

„מיינע, מיינע, אַלץ איז מיינע !“

האַט בריינדל אָנגערופן ראַכעלען :

— מאַלפּע, פּע-פּע.

האַט ראַכעלע געזאָגט,

אַז זי וויל מער ניט שפּילן

מיט בריינדלען,

ווייל בריינדל רייצט זיך

און נאָר זי שרייט :

— מיינע, מיינע,

אַלץ איז מיינע !

נעמט בריינדל

און דערלאנגט אַ שליידער

ראַכעלעס העלפּאָנט

האַט זיך די נאָז ביים העלפּאָנט

אַפּגעריסן

און אַראַפּגעפּאלן

צו דעם בערס פּיס.

דאָ האָט שוין ראָבעלע
 ניט אויסגעהאַלטן
 און זיך אַזוי צעוויינט,
 אַז בריינדלען
 האָט מען געמוזט אַוועקפירן
 און ראָבעלעס מאַמע
 האָט גענומען איינשטילן ראָבעלען:
 — וויין ניט, ראָבעלע,
 עס איז ניט שיין
 צו זיין ביזן אויף אַ כאַווערטע.
 — און איד בין יאָ ביזן אויף איר,
 זאָגט ראָבעלע.
 — נאָר זי קרימט זיך,
 נאָר זי רייצט זיך,
 און יאָסלען רעדט זי אָן אויף מיר!

ניטאָ ראָבעלעס ליאַלקע

אַבער באַלד ווערט ראָבעלע רואיג
 און געמט מאַכן אַן אַרדענונג
 צווישן אירע צאַצקעס,
 ווייל בריינדל
 האָט זיי אַלע אומגעוואָרפן.
 און פּלוצלונג
 ווערן אירע בעקעלעך
 רויט פאַר קאַעס,
 און זי שרייט אויס:

— וואו איז די ליאלקע,
וואס יאסל האט מיר היינט געשענקט ?
בריינדל האט זי צוגעשלעפט!
בריינדל וועט דער ליאלקע ווייטאן!
לאז מיר, מאמעלע, לויפן צו בריינדלען! ...
איך וויל די ליאלקע!
איך וויל די ליאלקע!

— מיידעלע מיינע,
בארוואיג זיך.
עס איז שוין שפעט ביינאכט.
אין אלע הייזער שלאפט מען שוין,
און אין גאס
איז פינצטער-פינצטער!
בריינדל האט געוויס געמאכט א שפאס,

און מארגן פרי,
זייער פרי,
וועט זי צוריק
די ליאלקע ברענגען ...
א כאווערטע מעג שפאסן,
א-יא, ראכעלע,
זי מעג שפאסן ?
— און איצטער, קליינינקע,
אט אזוי — זיך אויסטאן.
דאס בעטעלע ווארט אויף דיר.

שפרינגט ראכעלע
אין איר בעטעלע אריין,

באהאלט זיך אונטער דער קאלדרע
און זאגט :
— איך וועל דערציילן יאסלען,
אז בריינדל האט די ליאלקע
צוגעשלעפט.

— אבער איצטער, מיידעלע,
שלאף איין, — זאגט די מאמע.
לאזט אבער ראכעלע
ניט רוען איר צינגעלע
און קלאפט אויס ווידער
א ווארט נאך א ווארט :

— לאנג, מאמעלע,
וועל איך נאך פיר יאר זיין,
דערנאך וועט זיין א טאג
און עס וועט מיר פינף ווערן.
וועל איך ווידער האבן
א געבורטסטאג.
אבער בריינדלען וועל איך
צו מין יאנטעוו מער ניט רופן —
זי איז א שלעכטע !

דערווילע ראכעלע,
מאך צו די אויגעלעך ...
זינגט מאמע ראכעלען :

— אליע-ליו-לע,
מיידעלע, ליו,

אין דיין בעטעלע
שלאף אין רו.
אלע צאצקעלעך
ווארטן שטיל,
האבן מיט ראַבעלען
מאַרנן אַ שפּיל.

ראַכעלעס צאצקעס שפּילן אליין

ראַכעלע שלאָפט איין,
און מאַמע גייט פאַמעלעך אַוועק.
ווערט אין צימער שטיל,
שטיל ...
פאַרפירן ראַכעלעס צאצקעס
צווישן זיך אליין אַ שפּיל.
רוקט אַרויס דער צאצקענער העזל
זיין צעשראַקן נעזל
און זאַגט :

— כעוורע צאצקעס,
שנעלער, שנעל,

אין לאַנד פון שפּילעכלעך
לאַמיר גיין.
ראַכעלע שלאָפט,
זי וועט ניט וויסן,
אַז זי בלייבט די נאַנצע נאַכט אליין.

אבער דער צאצקענער מייקל
 מיטן פייקל
 שרייט :
 — ניין, ניין,
 עס איז ניט שיין
 צו לאזן ראַכעלען אליין.
 מיר וועלן זי בעסער אויפוועקן,
 אבער, כאַלילע ניט דערשרעקן ...
 וועט זי זען,
 אז מיר האָבן אלע אירע זאכן
 מיטגענומען,
 וועט זי אויך צו אונז אהין
 קומען ...
 און שטייל, שטייל הויבט אָן מייקל
 קלאַפן אין זיין פייקל.

דערוויילע ווערן ראַכעלעס צאצקעס
 גרויסע, גרויסע,
 און עס עפנט זיך אזא ברייטע טיר,
 און אלע נייען זיי אוועק
 ווייט אהין, ארויס פון טיר.
 און כאַסיע-כאַסיע
 די פויערטע, מיט צוויי זעק
 אויף אירע פלייצעס —
 גייט נאָך זיי מיט אַ געזאַנג :

„ניט געליארעמט,
 שטילער, שטייל,

מיר גייען איצט
אין לאנד פון שפיל.
כעוורע צאצקעס,
לויפט אין וואלד
און שרעקט ניט ראכעלען,
זי קומט דא באלד!"

כאפט זיך ראכעלע אויף
און שפרינגט ארויס פון בעטל.
דערזעט זי די אָפענע טיר
און וואונדערט זיך :

— באַ מיר אין צימער אזא טיר ?
איך האָב עס קיינמאל ניט געזען !
לויפט צו ראַכעלע נעענטער צום טיר
און הויבט אַן פאַטשן מיט די הענטלעך :

— וואָס איך זע,
אַ נאַרטן מיט בוימער
און מיט בלומען !
אַבער זע נאַר,
עס איז דאָך נאכט געווען,
ווען די מאמע
האַט דאָס ליכט פאַרלאָשן,
און דאָ, אין נאַרטן,
איז נאַר ליכטיק
און עס שיינט די זון !

ראַכעלע געפינט איר ליאלקע

לאַזט זיך ראַכעלע אין גאַרטן גיין.
און דאַרטן,
צווישן בלומען
קליינינקע און גרויסע,
דערזעט ראַכעלע די ליאלקע,
וואָס יאָסל האָט איר געשענקט.

אוי, אַ פרייד!
זי געמט די ליאלקע קושן
און וויל איר עפעס פרעגן,
ערשט — פלוצלונג —
גאָדיר גאָר אזא זאך!
פון הינטער אַ בוים
קריכט אַרויס בריינדל
און שרייט שוין ווידער:

— מיינע, מיינע,
דער גאַרטן און די בלומען
און אויך די ליאלקע —
אַלץ איז מיינע!

און זי רייסט שוין טאקע
בא ראַכעלען
די ליאַלקע פון די הענט.
נאָר דאָ איז שוין
אַ גליק געשען :
יאָסל, אַ פאַרסאַפּעטער
פון שנעלן לויפן,
איז פונקט אין צייט
געקומען ראַכעלען צוהילף.
— לאָז אָפּ די ליאַלקע,
שלעכטע וואָס דו ביסט, —
זאָגט ער אין אַ טאָן אַ הויכן,
— און אויב דו הערסט ניט אויף
צו רעדן שלעכטע רייד,
טרײַב אײַך דיך אַוועק פון דאַנען,
און אַן עק !

די פּויערטע מיט צוויי זעק אויף די פלייצעס

וויל שוין ראַכעלע שאַלעם מאַכן,
און זי בעט זיך :
— בריינדל, לאָמיר בעסער
אַלע שפילן דאָ צוזאַמען.
נעמט בריינדל ראַכעלען אַרום
מיט ביידע הענט
און זאָגט איר שטיל אין אויער :
— ניב מיר, ראַכעלע,
דיין ליאַלקע אויף אַ וויילע,
ניב זי מיר !

— נא — זאגט ראַכעלע, —
און שפיל זיך מיט דער ליאלקע
וויפל נאר דו ווילסט.

כאפט בריינדל גלייך די ליאלקע
און צעלאכט זיך הויך:

כא-כא-כא! אַט איצט וועל איך
צעברעכן דיין ליאלקע!
און טוט זי אַזא שליידער
אויף די שטיינער,
אַז די ליאלקע נעמט פאַר ווייטאַג
שרייען:
מאַמע!

ראַכעלעס אויגעלעך
פאַרציען זיך מיט טרערן.
יאַסל וויל שוין נעמען
שלאַגן זיך מיט בריינדלען.

ערשט פון וואַנען האָט זיך עס גענומען —
אַ פויערטע,
אַ הויכע, אַ געזונטע,
אויף אירע פלייצעס
הענגען צוויי זעק.
די פויערטע
לאַזט בריינדלען
ניט אַנטלויפן
און זאָגט איר ביז:

— מיין ניט, בריינדל,
 אז דיינע שפיצלעך
 וועלן גלאט אזוי אראָפּ פאר דיר!
 פאַרוואָס האָסטו דער ליאַלקע
 אזוי וויי נעטאַן?
 צאַצקעס האָבן פיינט
 אַ מיידעלע, וואָס ברעכט זיי.
 זאַלסט וויסן,
 אז דאָס לאַנד פון שפּילעכלעך
 האָט גרויסע, טיפע וועלדער.
 אין די וועלדער
 וואוינען אלע מינים כאַיעם.
 אויף אַ מיידעלע,
 אַזאַ, ווי דו,
 אלע, אלע ווערן זיי אין קאַעם.
 איך זאָג דאָס דיר,
 ווייל איך בין כאַסיע-באַסיע.

ווייל בריינדל כאַסיע-באַסיען
 עפעס זאָגען,
 קוקט ניט כאַסיע-באַסיע אין איר זייט,
 און דערציילט, אז ראַכעלע
 מיט יאַסלען זאָלן הערן:

— איך קום פון דאַרף,
 וואו עס זיינען דאָ קיעלעך,
 וואָס ניבן מילך.

איך קום פון דאַרף,
 וואו עס זיינען דאָ גרויסע,
 גרינע פעלדער,
 און עס וואַקסן אויף די פעלדער —
 קערנער, מערעלעך
 און גרייפעלעך אויף קאשע.
 ברענג איך אַלע זאַכן
 צו די קינדער,
 וואָס שפּילן זיך צוזאַמען
 און פרייען זיך אַ גאַנצן,
 גאַנצן טאָג.

זינגען קינדערלעך אין קינדער- גאַרטן

דערוויילע זעצט זיך ראַכעלע
 בריינדל שמעקט אַרום פון אַלע זייטן
 כאַסיע- באַסיעס זעק
 לעבן כאַסיע- באַסיען,
 יאַסל קוקט און קוקט
 כאַסיע- באַסיען
 גלייך אין פאַנים.
 און טוט אַ שפרונג צו כאַסיע- באַסיען
 ווי אַ ווילדע :
 — זאָג וואָס האַסטו דאָ
 אין דיינע גרויסע זעק!

וויל כאַסיע- באַסיע
 בריינדלען עפעס זאָגן,

דערהערט מען אָבער
א געזאָנג פון קינדער.
די ווערטער, וואָס זיי זינגען,
טראָגן זיך ווי פייגעלעך
אין לופטן,
כאַפּן זיך אַרײַן אין אויער,
און קיקלען זיך אַלײַן אַרײַן אין מויל.
און ראַכעלע און יאַסל
און אַפילע בריינדל
זינגען נאָך :

— אינדערפרי, אינדערפרי,
לויפן מיר זיך וואָשן,
לויפן מיר זיך צוואַנגן.
אַנגעטאָן זיך,
אין אַרײַ,
מיט די הענטעלעך —
קלאַפּ—קלאַפּ,
מיט די פיסעלעך —
טאַפּ—טאַפּ,
קומען מיר אין קינדערנאַרטן
אלע טאַג.

פילט ראַכעלע, אז דאָס לידעלע
איז ווי אַ שמריקעלע,
וואָס ציט זי אַהין,
צו יענע קינדערלעך

אין קינדערנאָרטן.
זאָגט זי עס כאַסיע-באַסיען,
איז יאָסל אויך שוין גרייט צו גיין.
שרייט בריינדל:
— איך וויל אויך! איך וויל אויך!

כאַסיע-באַסיע ברענגט קיכעלעך

— איז וואָס-זשע, —
מאַכט כאַסיע-באַסיע, —

עס איז אַ גלייכע זאַך.
אַבער פריער הערט מיר אױס,
און הערט זיך איין מיט קאַפּ:
אין ברענג די קינדערלעך
אין קינדערנאָרטן אלע טאָג —
אי מערעלעך, אי יאָגעדעס,
אי גרייפעלעך אױף קאַשע.
און אז זיי זאָלן קאָנען
די אלע זאַכן
עסן מיט געשמאַק,
וואָרפן זיי אַרײַן
אלע שלעכטע ווערטער
צו מיר אין אַט דעם זאַק.
ווערן רײן און ציכטיג
זייערע מיילעך,
און דערפאַר,

גיב איך זיי צו נאשן
פון מייז צווייטן זאק —
זיסע קיכעלעך.
איז — אַט, אין קינדערגארטן
וועל איך אלע דריי איך נעמען,
אַבער פריער מוזט איר אָפגעבן
די שלעכטע ווערטער,
וואָס איר האָט ביי זיך.

איז ראַכעלע
די ערשטע שוין ביים זאק.
יאָסל ווארט שוין
מיט אן אָפן מויל.

בריינדל
איז אביסעלע דערשראָקן,
אַבער זי ווארפט אויך אַרײן
די שלעכטע ווערטער אירע
צו כאַסיע-כאַסיען אין איר זאָק.

בריינדל אַבער בלייבט דאָך בריינדל,
טוט זי זיך אַ קער אַביסל אָן אַ זייט,
און שטייל, אז קיינער זאָל ניט זען,
גאַנוועט זי אַרויס
פון איין זאָק קיכעלעך
און שטופט צו זיך
אין קעשענע אַרײן.
פון צווייטן —

כאפט זי שלעכטע ווערטער
און באהאלט זיי טיף
אין אירע אויגן,
און אויך —

אין אירע אויערן.
אָפּגעטאָן, אַז קיינער זאָל ניט זען,
גייט זי און זי לאַכט צו זיך אַליין :

— זי מיינט דאָך, כאַסיע-באַסיע,
אַז איך האָב מוירע
פאַר די זעק פאַר אירע
אַט האָב איך צוריק
אַלע ווערטער מיינע,
נוט באַהאַלטן זיי,
און וועל אויך
קאַנען עסן
זיסע קיכעלעך !

בריינדל שרייט שוין — מיינע! מיינע!

דערוויילע עפענען זיך
די טויערן פון קינדערגאַרטן,
און אַלע קינדערלעך פון דאַרטן,
לויפן שוין אַנטקעגן
און פאַטשן מיט די הענטלעך :

— קיכעלעך נעבראַכט ?
כאַסיע-באַסיע, קיכעלעך נעבראַכט ?

כאַסיע-באַסיע טיילט די קיכעלעך
צו יעדן פון זיי און זאָגט :

— קינדערלעך, אַט זיינען געסט
צו איך געקומען —
ראַכעלע און יאַסל
און אויך —
דאָס מיידעלע בריינדל.
באווייזט זיי אלע שפילן,
וואָס איר האָט אין קינדערנאַרטן.

זעצט זיך ראַכעלע גלייך אוועק,
יאָסל העלפט די קינדער
צוגרייטן דעם שפיל.
קומט אַרויס אַ מיידעלע
אין אַ שייך, רויט היטעלע.
גאַנוועט זיך בריינדל שטיל צו צום מיידעלע
און זאָגט איר אויפן אויער,
אַז קיינער זאל ניט הערן :

— כווייל, מיידעלע, דאָס היטעלע,
ניב עס מיר!
— ניין, בריינדל,
איך דאַרף אַ טאַגן באַווייזן
ראַכעלען, יאַסלען און אויך דיר.

און טאַקע גלייך הויבט אָן
דאָס מיידעלע טאַנצן.
כאַפט בריינדל זי ביים קליידל
און שרייט אין פאַנים איר אַריין :

— ביסט א מאלפע!
ביסט א פע — פע!
דיין היטעלע איז מיינס!
אלץ איז מיינס!
דו הערסט?

אלע קינדער קוקן זיך ארום —
נעהערט אזא מין זאך?
טוט מען זיך א לאז צו כאסיע-באסיען
מיט גרויס געפילדער:

— מיר ווילן אויך
אזעלכע ווערטער פון דיין זאק!
ווערט כאסיע-באסיע אזוי צעטומלמ,
אז זי ווייס שוין גאר ניט וואס צו טאן.

א בער מיט א העלפאנט-נאז

גאר דא פאסירט אזוינס,
וואס מען מוז עם גלייך דערציילן.

א בער, א גרויסער
מיט א לאנגער נאז,
ווי בא א העלפאנט,
קומט אריין אין קינדערנארטן
אביסל א פארטראכטער.
זאגט ער צו די קינדערלעך אזוי:

— איך האב אנטליען אט די נאז
ביים העלפאנט
אויף אויסצושמעקן ווער פון אייך,

עם האַט דאָ שלעכטע ווערטער.

גייט דער בער

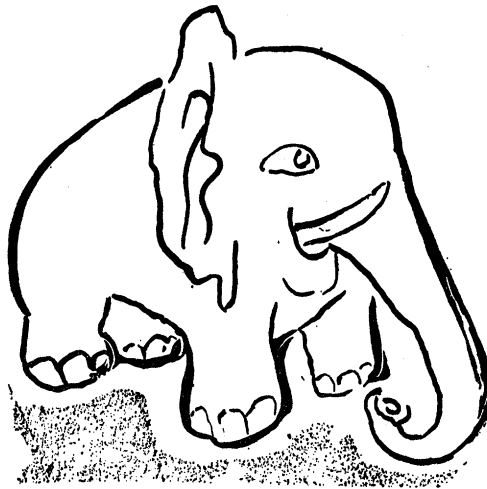
פון איינעם צו דעם צווייטן,

דרייט דעם העלפאנטס נאָז

אין אלע זייטן.

קוקט אזוי פארטראכט

און זאגט צו בריינדלען :

— עם דוכט מיר,

אז מיט דיר איז עפעס דאָ ניש גלאַט.

האַסט באַהאַלטן שלעכטע ווערטער,

זאָג אויס — וואו ?

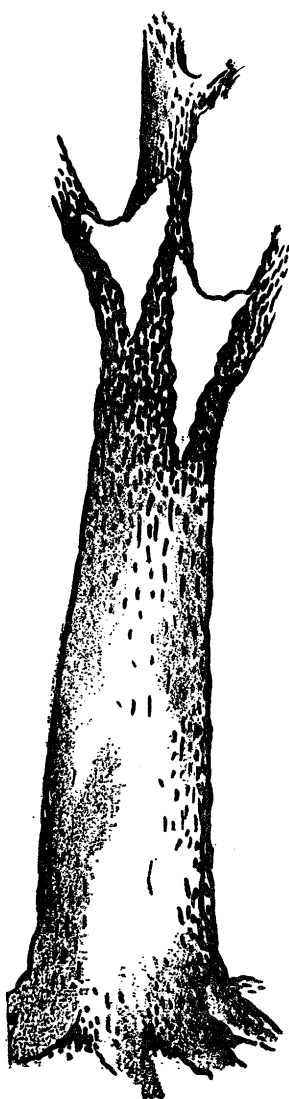
בריינדל גיט א שפרונג
דעם בער אין פאנים און פלאצט ארויס:

— ביסט א נאר און גיט קיין בער,
ביסט א פע — פע !

און זי מאכט אזא פארקרימטן פאנים,
אז מען קאן אויף איר גיט קוקן מער.
אָט — דאָ האָט שוין דער בער
גיט אויסגעהאלטן,
א כאַפּ געטאָן בריינדלען
מיט זיין לאַנגער נאָז — און הידאָ,
איז מיט איר אוועק, אוועק.

די קינדער האָבן גוט פאַרשטאַנען
און זאָגן איינער צו דעם צווייטן:
פון וואָלד איז ער געקומען,
פון וואָלד איז ער געקומען
בריינדלען צוגענומען,
בריינדלען צוגענומען !

ווערט ראַכעלען זייער שלעכט אויפן האַרצן,
וואָס דער בער האָט בריינדלען צוגענומען.
וויל זי זיך צעוויינען,
נאָר זי האַלט זיך איין
און זאָגט צו כאַסיע-באַסיען:
— כאַסיע-באַסיע, קום, —
לאַמיר בריינדלען זוכן !
מיר קענען זי גיט איבערלאָזן באַ דעם בער.

דער בער האט טאקע בריינדלען
אין וואלד אוועקגעפירט,
געבראכט זי צו א הויכן, ברייטן בוים
און איר געזאגט :
— אט האסטו דיר א צימער
אין דער לאך פון בוים.
וועסט זיצן דא אליין.
קאנסט שרייען וויפל נאך דו ווילסט,
מיינע, מיינע, אלץ איז מיינע !
קאנסט זידלען זיך,
קיינער וועט שוין דיך ניט הערן דא !

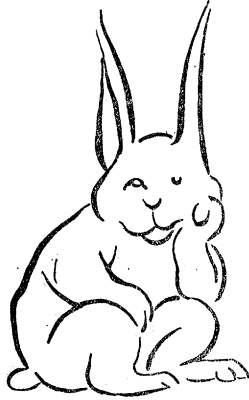
און מיט דער העלפאנט-נאז
האט ער, דער בער,
בריינדלען צוגעבלאזן צו דעם בוים
און איז אוועק.

כאַסיע-באַסיע, ראַכעלע, יאַסל אין וואַלד

דערוויילע זיינען כאַסיע-באַסיע
מיט ראַכעלען און יאַסלען
אריין אין וואַלד.
און זיי זעען און זיי הערן :

פיינעלעך אויף אַלע בוימער זינגען,
העזעלעך אין גרינעם גראַז
קוליעווען זיך, שפּרינגען,
וועווערקעס זוכן, זוכן
ניסעלעך צו רייסן.
זעצן זיך אין גראַז אַראָפּ
די ניסעלעך צו בייסן.

הויבט אן כאסיע־כאסיע נאכצופרעגן :
— פייגעלעך, העזעלעך,
וועווערקעס אין גרעזעלעך,
עפשער ווייסט איר ווער,
וואו עס וואוינט דער בער ?
ענטפערן זיי אלע באַלד :

— אונזער לאַנד פון שפילעכלעך
איז זייער, זייער גרויס,
וואו עס וואוינט דער בער אין וואַלד
זאָגן מיר ניט אויס.
און דערנאָך זאָגט אויך דער וואַלד :
— אונזער לאַנד איז זייער שיין,
יעדער ווינקעלע איז ריין,
פול מיט שיין און פול מיט שפּיל,
און זינגען — וויפל נאָר מען וויל.
פון שלעכטע קינדער,
וואָס טוען וויי,
לאַכט מען אָפּ
באָ אונז פון זיי,
און מיר גיבן זיי אַ שטראַף,
האַלבע נאַכט,
אינמיטן שלאַף.

קומט אַ גרויסער לייב

ווערט דאָך כאַסיע-כאַסיען זייער שלעכט,
און זי ווייס ניט
וואָס ראַכעלען צו זאָגן.
אַבער דאָ קומט אַן אַנטקעגן זיי אַ לייב.
פאַלט איין כאַסיע-כאַסיען גאָר אַ גוטע זאָך.
זאָגט זי צו דעם לייב אזוי :
— דער וואַלד איז טיף און גרויס,
און כאַיעס זיינען דאָ אַ סאָך.
וואַלט איך געוואַלט
זאָרסט אונז מיט זיי באַקענען.

— פאַר אזוינע געסט ווי איר,
זאָגט דער לייב,
וועל איך זיי אַלע רופן !

און ער לייגט אַריין אַ לאַפע אין זיין מויל,
ניט אַ הויכן פיף,
קומען טאַקע אַן די כאַיעס
איינע נאָך דער צווייטער.

רופט דער לייב
צו אַלע כאַיעס פון דעם וואַלד :

— איר זעט ? עס זיינען געסט צו אונז געקומען,
דאַרף מען ווי געהעריק אויפגעמען די געסט !

— דו, בער, ברעג אהער דעם האַניק,
וואָס דו האַסט באַהאַלטן.
דו, מאַלפּע, ריים אַראַפּ די בעסטע ניס פון בוים

און ווער פון אייך עם האָט נאָר עפעס נומם,
ברענגט עם פאָר די ליבע געסט.

יאָסל האָט דערווילע מיט זיין מעסערל
אָפגעשניטן פון אַ צווייג
אַ דיקן שמעקן,
איז צוגעגאָנגען צו דעם בער
און שטיל געזאָגט אים אויפן אויער :

איך האָב דאָך דיך דערקענט.
בריינדלען וואו האָסטו פאַרשלעפט ?

און ער טוט אזוי אַ הויב
דעם שמעקן אין דער הויך,
אַז דער בער הויבט אָן אַזש פינטלען מיט די אויגן
געמט יאָסל אָן דעם בער ביים אויער,
און אַז קיינער זאָל עס ניט באַמערקן,
פירט ער אים אַרויס
הינטער הויכע בוימער
און טוט שוין אים אַ זאָג מיט קאָעס :

— אָט, זעסט מיין מעסערל
און דעם שמעקן, וואָס איך האָב ?
וועסט פילן, זאָג איך דיר,
אַ שלעכטן טאָם פון זיי.
בעסער זאָג, וואו בריינדל איז ?

דערוועט דער בער,
אַז מיט יאָסלען קאָן מען גאַרניט מאַכן,
צעלאַכט ער זיך און זאָגט :

— נומ, זעץ זיך רייטנדיק אויף מיר,
וועל איך אין איין מינוט
דיך ברענגען צו דעם בוים,
וואו בריינדל זיצט אליין,
און מיר וועלן ברענגען זי
צוריק צו ראַכעלען.

און אַט איז שוין דער בוים,
וואו בריינדל איז אליין.
בריינדל שלאָפט דערווייל געשמאק
און הערט ניט וואָס עס טוט זיך.

כאַפט יאַסל גלייך זיין מעסערל,
שניידט אויף דעם בוים,
און מיטן גאַנצן קויעך
שלעפט ער זי ארויס פון דאַרמ.

דער בער מיט יאַסלען ברענגען בריינדלען צוריק

בריינדל האָט זיך אויפגעכאַפט פון שלאָף,
ווען זי איז שוין מיט ראַכעלען געווען.
האַט זי זיך צעוויינט פאַר פרייד.
— אוי, ווי שלעכט ס'איז מיר געווען
צו זיין אליין! זאַנט בריינדל
דאָ פאַר אַלעמען:
— איך בין זיך מוידע,
איך האָב שלעכטע ווערטער
אין די אויגן זיך פאַררוקט.

איד בין זיך מוידע,
אז איד האָב די שלעכטע ווערטער
אויך אין די אויערן פאַרשטופט.
איצטער וויל איד שוין נישט מער
אָזוינע ווערטער האָבן,
און וויל זיי מער נישט זאָגן.

וואָרט אַלץ געווען שוין גוט,
האַט אַבער דער העלפּאָנט,
וואָס איז די גאַנצע צייט געשטאַנען,
דעם קאַפּ באַהאַלטן אין אַ בוים,
בריינדלען אָנגעקלאָגט
אין גאַר אַ שלעכטע זאַך :

— צוליב בריינדלען בין איד איצט
געבליבן אָן אַ גאַז,
און קאָן מיין פּאַנים קיינעם נישט באַווייזן.
איז ווי זשע, דענקט איר,
דאַרף איד עם פאַרשווייגן ?

דאָ איז יאָסל שוין צוהילף געקומען.
יאָסל איז אַ גרויסער בעריע צו פאַריכטן זאַכן.
כאַפט ער זיך אַרויף
דעם העלפּאָנט אויפן קאַפּ, —
ער דרייט אַהער, ער קוקט אַהין,
ער נעמט אַ מאַס,
און אַט האָט דער העלפּאָנט
שוין צוריק זיין גאַז.

ווערט א סימכע און א פרייד,
לאזן זיך די כאיעם אין א טאנץ.
טאנצן אויך די בוימער און דער וואלד,
ביז ראכעלען פארדרייט זיך
אזש דער קאפ.

צוריק אין בעטעלע

און פלוצלונג, — אוי א וואונדער,
די כאיעם זיינען קליינינקע געווארן
און אלע קומען נעענטער צו איר.
רייבט ראכעלע די אויגן,
— וואס איז דאס ?
ערשט זי איז גאר אין בעטעלע ביי זיך.
אין צימער זיינען אלע אירע צאצקעס,
און אלע שמייכלען זיי צו איר.

כאפט זיך ראכעלע,
אז זי מיט אירע צאצקעס,
האט דער באַלעם אין דעם לאַנד
פון שפילעכלעך פארפירט.
ווינקט זי זיי,
זיי זאלן איצטער שווייגן
און ניט דערציילן,
וואס עס האט פאסירט.

אַ האָן מיט אַ שטעקעלע

אַ האָן מיט אַ שטעקעלע,
און מיט אַ קליינעם פעקעלע,
איז געקומען אין וואַלד,
און באַלד געמאַכט אַ גוואַלד.

דערשרעקט זיך א העזעלע,
און צעברעכט א גרעזעלע,
און א קליין בלעטעלע
פאלט ארויס פון איר בעטעלע

פאר גרויס שרעק א פייגעלע
פינטלט מיט אן אייגעלע,
און א גרויסע פלעדערמוז
פליט צוריק אריין אין הויז.

זעט דאך שוין דער האן,
וואס ער האט אפגעטאן,
אנטלויפט ער באלד
פון דעם גרויסן וואלד.

דער פּרילינג איז געקומען

פריידעלע איז היינט פרי אויפגעשטאנען,
ווייל די זון האט אזוי שיינען גענומען,
אז דער ווינטער איז אנטלאפן,
און דער פּרילינג איז גלייך געקומען.

האט זיך די ערד מיטן פּרילינג אזוי דערפרייט,
אז זי האט די פעלדער מיט בלומן אויסגעשפרייט
דעם וואלד פון שלאָת אויפגעוועקט,
און בוימער מיט גרינע בלעטער באדעקט.

א פּרילינג ווינטל
האט פריידעלען ארומגענומען,
און איר אין אויער געשעפטשעט :
„באלד, באלד וועט שוין דער זומער קומען“.

דערפרייט זיך פריידעלע,
און פרעגט דעם ווינטל שטייל :
— וועסטו מיר העלפן, ווינטעלע,
צוטראכטן א זומער-שפּיל ?

— ניין, פריידעלע,
איך האב נאך א לאנגן וועג.
צעלאזט ער אירע צעפעלעך,
צעבלאזט אירע קליידעלעך,
און טראגט זיך שנעל, שנעל,
צו די וואלקנס אוועק.

יאנגן זיך, טראגן זיך אין הימל פאראויס,
וואלקנדלעך, ווי שעפעלעך ווייסע,
קוקט פריידעלע צו זיי,
און טראכט, און טראכט,
ווי צו דערציילן די גאנצע מאיסע.

סאַרעלע מיט איר קעצעלע

וויל סאַרעלע אז איר קעצעלע,
זאל ווי א גרויסע פארשטיין,
אז עס איז צייט פאר זיי ביידן
אין קינדערגארטן גיין.

ארומלויפן ווי ווילדע,
איז גארניט אזוי שיין,
און אז מען לערנט ניט,
פארברייבט מען אויף שטענדיג קליין.

גייען זיי טאקע ביידע אין קינדערגארטן.
האט סאַרעלע דארטן פריינט א סאך,
טאנצט זי מיט זיי,
זינגט זי מיט זיי,

און לידערלעך קען סאַרעלע,
ארווא, מער שוין ווי צוויי !

לערנט סאַרעלע מאכן
א שטעקעלע און א רעדעלע
אויב א גרויסן שטיק פאפיר,
ארבעט סאַרעלע שווער,
נאָר איר קעצעלע מיינט,
אז דאָס איז נאָר אזא שפּיל.

כאפט זי אויך א פאפיר,
און וויל א שטעקעלע מאכן,
האַבן עס דערזען די קינדערלעך,
און גענומען אזוי לאַכן,
אז דאָס קעצעלע האָט זיך פארשעמט,
און דעם שטעקעלע אַנשרייבן ניט געקענט.

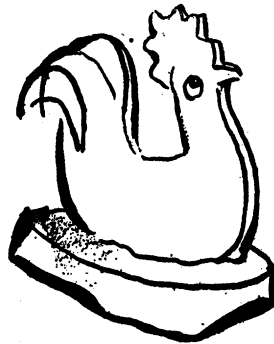
פאַרדריסט עס סאַרעלען,
זי האַלט זיך קוים איין פון געוויין,
פע, זאגט סאַרעלע,
אַפלאַכן פון יענעם,
איז גאַרניט אזוי שיין.

קיינער ווייסט ניט צי סאַרעלעס קעצעלע
האַט זיך אויסגעלערנט א שטעקעלע מאַכן,
אַבער די קינדערלעך אין קינדערנאַרמן
וועלן שוין מער פון קיינעם ניט אַפלאַכן.

שווימען גענדזעלעך

שווימען קליינע גענדזעלעך,
מיט געלע, געלע געזעלעך,
הויבן מיט די פליגעלעך,
און מאכן וואסער בלעזעלעך.
שרייט אויף זיי די מאמע גאנדי,
גאָגאָגאָגע,
אוועקשווימען פון מאמעלען —
פע, פע, פע.

קומט צוריק, איר קליינינקע,
אתער צו אייער מאמען,
אז איר וועט שטיפן אט אזוי,
וועט איר וועטשערע פארזאמען.
ענטפערן די גענדזעלעך,
און הויבן מיט די פליגעלעך,
מיר ווילן היינט פאר וועטשערע,
איזקרים פולע קריגעלעך.

דער העלדישער האַז

אינגעלע צינגעלע,
גלעקעלע קליין,
לאַזט זיך שפּאַצירן,
איבער פעלדער אליין.

דערזעט ער באהאַלטן,
טיף אין דעם גראַז,
אַ זייער צעשראַקענעם
ווייסינקן האַז.

וואָס שרעקט דיך, העזעלע,
וועסט אויסזאָגן מיר ?
איך בין אינגעלע צינגעלע,
איך וויל שפּילן מיט דיר.

קריכט העזעלע ווייסינקער
פון גראַז גלייך אַרויס,
און פאַר אינגעלע צינגעלע
זיין האַרץ רעדט ער אויס.

איך וויל נים, איך וויל נים
זיין מער א האז,
און ליגן פאר מוירע
באהאלטן אין גראז.

איך וויל ווערן א העלד,
וואס קען וויי טאן און שלאגן,
און אפילע דעם לייב
זאל איך קענען פארלאגן.

אבער דא האט א הונט זיך
באוויזן אין פעלד,
איז א שרעק אנגעפאלן,
אויף דעם האז, אויף דעם העלד.

פון ווייטאן און שלאגן,
האט ער שוין מער נים געטראכט
און אינגעלע צינגעלע,
האט געלאכט און געלאכט.

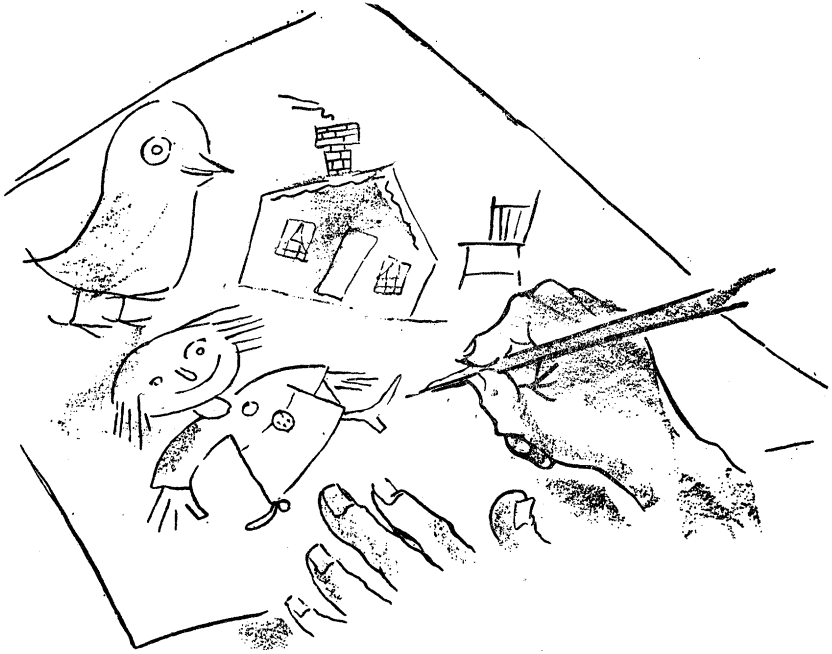
שפיל מיר אַ לידעלע

צווי, צווי,
פייגעלע,
ניט פינטל מיט דיין
אייגעלע,
שפיל פאר מיר
אַ לידעלע,
אויף מיין קליינעם
פידעלע.

צווי, מיין שיין
מידעלע,
שיין אז אויך דיין
קליידעלע,
אויף דיין קליינעם
פידעלע
שפיל אליין
אַ לידעלע.

צווי, צווי,
איך פלי,
איך פלי,
אויף צווייגעלעד
צו שפרינגען,
דארט מיט מינע כאווערמעם
לידעלעד צו זינגען.

ביילקעס מאלעריי

מאלט ביילקע א ליאלקע,
 וואס קען זיצן און גיין,
 און נעמען דאס עסן
 פון אייזבאקס אליין.

אזא ליאלקע דארף האבן
 א שטוב ווי א בלום,
 א בעט מיט א טיש
 און פיר שטולן ארום.

זיצט ביילקע באם טישל
 ארבעט און טראכט,
 פלוצלונג האט זי זיך
 הירביק צעלאכט.

זי זעט ביי דער ליאלקע
אין שטיבעלע שטייט
אהינדל א קליינע,
אינגאנצן פון רוים.

אין דער לופטן א פליג
דרייט זיך און זינגט,
און אין א ווינקל א שפין,
א געץ פאר איר שפינט.

קוקט די רויטינקע הינדעלע
מיט איין אויגל אהין,
און טוט זיך א לאז
מיט איר שנאבל צום שפין.

דו בלומזויגער איינער,
איך האב דיר אלעמאל פיינט
אָט דאָ ביי דער ליאלקע,
וועט זיין א סוף צו דיר היינט.

און עס לאזט זיך די הינדל
אין געשלעג מיטן שפין,
צעווארפט אלץ אין שטיבל
אהער און אהין.

זעט ביילקע, אוי וויי!
עס איז צעשטערט איר מאלעריי,
נו, וועט זי מאַלן
דאָס בילד אויף דאָס ניי.

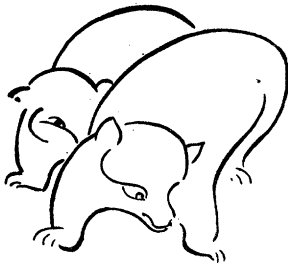
דער האָן מיטן האָז

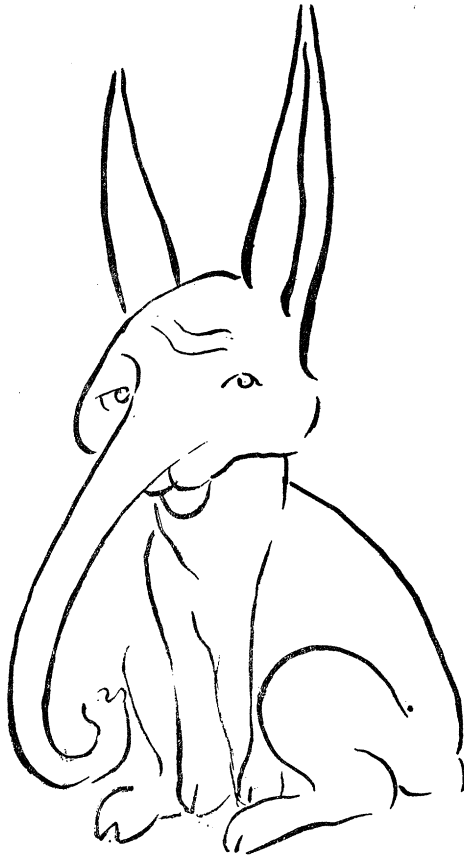
קוקורעקו, קוקורעקו,
שרייט דער האָן.

איד עם קיכעלעד מיט מאַן,
איד עם קיכעלעד מיט מאַן.

וויינט דער האָן:
איד וויל אַ העלפּאַנטס נאַן,
אין גאַרטן שטייען בערן
און היטן אָפּ די מערן.

וויל איד, וויינט דער האז,
מיטן העלפאנמס נאז,
ארויסטרייבן די בערן
און אויפעסן די מערן.

ניין, זאגט דער האז,
מען טאר עס נישט טאן,
נאדיר בעסער קיבעלעד מיט מאן,
קיבעלעד מיט מאן.

האַבן גרעזעלעך גערעדט

האַבן זיך גרעזעלעך
צווישן זיך צערערט,
ווען זיי זיינען אויפגעשטאַנען
פון זייער ווינטער בעט.

— דער פּרילינג איז געקומען,
דער פּרילינג איז געקומען! —
און יעדערע פון זיי
האַט זיך אַנטאָן גענומען.

געקוקט גלייך צום הימל,
און אַ ליד זיך געזונגען,
און אַט ווי דאָס ליד
האַט אין ווערטער געקלאָנגען:

— הימל בלוי,
ביסט אַזוי גרויס,
שיק אַ רעגן
אונדז אַרויס.

ניס־זשע, רעגן,
טריפ־טריפ־טראָפּ,
וואָש דעם שטויב
פון אונדז אראָפּ.

עס איז די צייט
שוין אָנגעקומען,
דעם זומער אויספוצן
אין בלומען.

איז ניס־זשע, רעגן,
טריפ־טריפ־טראָפּ,
וואָש דעם שטויב
פון אַלץ אראָפּ.

וועלן קינדער
זומער קומען,
פלעכטן קראַנצן
פון די בלומען.

קעצעלע בובו

איי, איז זי א קעצעלע א שטיפערן!
נאָר א האָר, לערנט זי סאַרעלען
זאָגן מי-יא-או.
טראַכט זיך סאַרעלע:
אויב אזוי,
וועל איך דיך אויך עפעס לערנען.

— אנו, קעצעלע שטיפערן,
זאָגט סאַרעלע,
מאָך דיין מיילעכל אזוי-א קליין,
צי אויס די ליפן ווייט
צום נאָן אַרויף
און זאָג שנעל אַרויס: בובו.

קוקט די שטיפערן אויף סאַרעלען,
ווי ניט איר מיינט מען עס,
און זאָגט איין מאָל מי-יא-או,
צוויי מאָל מי-יא-או
און וויל ניט זאָגן בובו.
ווערט סאַרעלע ברויגען,
באהאַלט זיך אין א ווינקל
און שרייט פון דאָרטן:
— בובו, בובו!

געפינט אויס דאָס קעצעלע שטיפערן
סאַרעלען
און וואַרפט זיך צו איר שפּילן.

— אויב אזוי, זאגט סאַרעלע,
ביסט אַליין אַ בובו,
און פון היינט אָן
הייסטו קעצעלע בובו.

סאַרעלע ווערט אַ גרויסע

ווי לאַנג עס האָט גענומען
ביז קעצעלע שטיפערן האָט פאַרשטאַנען,
אַז זי איז אַ בובו,
ווייסט ניט סאַרעלע.
נאָר דערוויילע
איז סאַרעלע געוואָרן אַ גרויסע,
און קען שוין דערלאַנגען
דעם מעסער פון טיש.

דערוועט קעצעלע בובו,
אַז סאַרעלע נעמט דעם מעסער
און וויל עפעס שניידן,
דערשרעקט זיך בובו
און אַנטלויפט.
האַט זיך סאַרעלע
אַזוי שטאַרק צעלאַכט פון בובו,
אַז דער מעסער
איז אַרויסגעפאַרן פון איר האַנט
און אַ שניט געמאַן איר קישעלע.
איז געוואָרן אַ לאַך,
און די פעדערן פון קישעלע
האַבן זיך צעשאַטן.

כאפט סאַרעלע איר בעזעמל
און טראסקעט איבער די פּעדערן
מיט אַ געשריי אויף זיי:
— ווילדע וואָס איר זייט!
צוריק אין מיין קישעלע גייט,
איר הערט?

אנטלויפן די פּעדערן,
און הויבן זיך אָן אזוי צו דרייען
אין דער לופטן,
אז סאַרעלע מיט בובון דערשרעקן זיך
און באַהאַלטן זיך
אונטערן בעט.

ניט אַלץ קאַן מען שניידן מיט אַ מעסער

זיצט אזוי סאַרעלע אונטערן בעט
און טראַכט:

— אפּאָנים ניט אַלץ
קאַן מען שניידן מיט אַ מעסער.
זאָגט זי עס בובון,
איז בובו אויך מאַסקים.
אויב אזוי,
איז וואָס זשע קאַן מען יאָ שניידן?

דערוויילע פאַרווילט זיך זיי עסן.
קריכט סאַרעלע אַרויס
פון אונטערן בעט
און גייט נעמען ברויט.

איז אַבער דער ברויט
אַזא גרויסער,
אַז אינגאַנצן אים אויפּעסן
וועלן זיי ניט קענען.

נעמט סאַרעלע דעם מעסער
און שניידט אָפּ אַ שטיקל ברויט
פאַר זיך,
און אַ שטיקל
פאַר בובון.
ווי אַבער בובו מיט פוטער
דעם ברויט.
נעמט סאַרעלע ווידער דעם מעסער
און שמירט מיט אים פוטער
אויפן ברויט.

כאַפט זיך שוין סאַרעלע
און בובו אויך,
וואָס מען קען יאָ שניידן מיט אַ מעסער.
זעצן זיי זיך ביידע
און רעכענען אויס:
— ברויט שניידט מען מיט אַ מעסער,
און פוטער אויך.
פלייש, ווען מען עסט מיטאַק,
זעשניידט מען אַוואַדע,
אַבער קאַשע?
פאַרטראַכט זיך סאַרעלע,

ווייסט שוין בובו אויך ניט,
צי שניידט מען קאשע מיט א מעסער,
אָדער ניט.

סאַרעלע וויל בעסער לאַכן

די פעדערן פון סאַרעלעס קישעלע
פליען ארויף און אראָפּ,
אהער און אהין,
אז עס ווערט אַזש ווייס
אין די אויגן.

קומט אריין סאַרעלעס מאַמע
און מיינט,
אז אַ שניי פאַלט אין מיטן שטוב.
ניט זי אָבער אַ טראַכט :
עס איז עפעס ניט גלאַט,
און דערזעט
דאָס צעשניטענע קישעלע
און די צעשאַטענע פעדערן.

ווערט שוין סאַרעלען
זייער ביטער אויפן האַרצן
און זי וויל זיך צעוויינען,
אָבער דאָ דערמאַנט זיך סאַרעלע :
— מאַמע האַט בעסער ליב
ווען איך לאָד.
אז איך ווין, זאָגט זי,
איז מיין פאַנים פאַרקרימט.

צעלאכט זיך טאקע סאַרעלע
אזוי הילכיק,
ווערן טאקע אויף אירע בעקעלעך
צוויי כייז-גריבעלעך,
קען שוין סאַרעלעס מאמע
מער ניט זיין ביז אויף איר.
אויב אזוי,
ווייל שוין סאַרעלע פרעגן דער מאמען,
צי מען שניידט קאשע מיט א מעסער.
האַט זיך אבער בובו
צעשפילט און צעטאַנצט,
און סאַרעלע פאַרגעסט,
וואָס זי וויל פרעגן,
און טוט איר נאָך.

סאַרעלעס מאמע
טוט זאכן שנעל.
האַט זי שוין
דאָס קישעלע פאַרנייט,
דאָס הויז צוגעראַמט
און דעם טיש אויך געגרייט.

זיצט סאַרעלע ביים טיש,
און בובו לעבן איר.
רעדט מען ניט קיין וואָרט
און מען עסט געשמאַק.

איצט איז סאַרעלע אין בעטעלע,
און בובו אין אַ קעסטעלע.

בידע ליגן שטיל.
ווייס מען ניט,
צי זיי שלאָפן טאָקע,
אַדער עפשער
איז עס אויך אַ שפּיל.

בובו האָט קעצעלעך

איז געווען אַ טאָג און אַ טאָג,
און נאָך אַ סאך טעג.
סאָרעלע און איר קעצעלע בובו
זיינען שוין גרויסע.
איין מאָל, אוי!
סאָרעלע קען קוים דעם אַטעם כאַפּן,
זי זעט ביי בובו
קליינינקע, פּיצניקע קעצעלעך.
וויפּל זשע זיינען זיי?
ציילט סאָרעלע אויס:
— איינס און צוויי,
און נאָך אַמאָל צוויי,
מיינט עס,
אַז פּיר זיינען זיי.
פּרייט זיך סאָרעלע
און זי זינגט פאַר זיי
אזוינע לידעלעך,
אַז אַלעמען אַרום
נעמט אָן אַ פּריד.

פרייען זיך די בלימעלעך,
פרייען זיך די גרעזעלעך
און זיי רופן שטיל:
— קום, סאַרעלע,
קולעווע זיך איבער אונדז.
אונדז וועט ניט וויי מאַן.
מיר זיינען שוין אזוי שטאַרק,
מיר זיינען שוין אזוי ווייך!

קולעוועט זיך טאַקע סאַרעלע
איבער אלע גרעזעלעך
און בובו מיט אירע קעצעלעך
קולעווען זיך אויך.

מען נעמט צו ביי סאַרעלעס מאַמען די הויז

קומט סאַרעלע אין הויז אַריין
און דערזעט,
ווי איר מאַמע פאַקט זיך.
ווייסט ניט סאַרעלע פאַרוואָס.
זאָגט איר די מאַמע:
— מען נעמט ביי אונדז אַפּ
אונדזער שיינע הויז,
מיר קענען שוין דאָ מער ניט וואוינען.
פאַרשטייט ניט סאַרעלע,
ווער איז דאָס אזוינס,
וואָס נעמט ביי זיי אַפּ זייער הויז.

נאך אז מאמע פאקט זיך
העלפט סאָרעלע אויך.

האַט מען אַלץ
פון זייער הויז אַרויסגעטראָגן
און פאַרפאַקט
אין גרויסן וואַגן.
פליט שנעל דער גרויסער וואַגן,

און איידער בובו
ווייל סאָרעלען עפעס זאָגן,
איז שוין סאָרעלע מיט איר מאַמען
און אלע זייערע זאָכן
אין אַן אַנדער הויז.

איז עס מיעס,
דאָס פרעמדע הויז,
איז עס אָפגעקראַכן,
צעבראַכן,
אז סאָרעלען ווערט אַזש ביטער
אויפן האַרצן.
אַ פאַרמאַטערטע
שלאָפט סאָרעלע איין.
בובו אָבער שלאָפט ניט.
אַ גרויל, וויפל לעכער
עס זיינען דאָ
אין דעם פרעמדן הויז!
טראַכט שוין בובו מער וועגן גאַרניט,

נאָר ווי אזוי אַנצושדעקן די מיין,
וואָס קריכן אַרויס פֿון די לעכער.
זיצט זי שטייל,
מיט אַפענע אויגן,
און קוקט אויף אַלע לעכער גלייך.

פֿלוצלונג כאַפט זיך בובו:
נאָר איין קעצעלע
איז דאָ מיט איר
אין דעם פרעמדן הויז!
וואו זיינען עס די אַנדערע
קינדערלעך אירע?
פאַרגעסט שוין בובו וועגן די מיין,
און אַ צעטראַגענע
לויפט זי הין און צוריק,
הין און צוריק,
זי קען ניט פאַרשטיין,
וואו זיינען עס אירע קעצעלעך
אָהינגעקומען.

פֿאַלט איין בובו אַ גוטע זאָך.
טוט זי אַ שפּרונג אַרויס פֿון פענצטער
און, היידאָ איבער די גאַסן.
דאָס האָט זיך קעצעלע בובו
אוועקגעלאָזט זוכן
אירע קינדערלעך.

קעצעלע בובו זוכט אירע קינדערלעך

קעצעלע בובו געדענקט
סאַרעלעס מאַמעס הויז,
וואו זי מיט סאַרעלען
האַבן זיך שטענדיק געשפילט.
זי געדענקט, ווי פון דאָרטן
האַבן עס די שלעכטע מענטשן
זיי אלעמען אַרויסגעטריבן
און די שיינע הויז
ביי סאַרעלעס מאַמען צוגענומען.
פאַר גרויס שרעק
האַט בובו דאָן
אירע קינדערלעך דאָרט פאַרנעסן.

לויפט בובו גאָס-אין,
גאָס-אויס,
קוקט אין אלע זייטן.
זי זוכט דעם גרויסן וואַסער,
וואָס מען רופט יאָם.
בובו, אַבער, קען ניט זאָגן יאָם,
זאָגט זי מי-יאָ-אום.
אַט דאָרט, ביים מי-יאָ-אום,
איז די שיינע הויז,
וואו אירע קינדערלעך
זיינען איבערגעבליבן.

די פארפּוצטע קאַץ

איז דער וועג גרויס,
איז דער וועג לאַנג . . .
וועמען פרעגט מען דאָ
אױואו דער מי-יא-אום איז.
דערזעט בוכו אַ קאַץ,
אַ פּאַרפּוצטע אַזאַ,
מיט אַ סטענגעלע אויפן האַלדז,
און אַנגעטאַן אין אַזויפיל לאַנגע האַר,
ווי זי וואַלט ווייסט ווער געווען.

מאַכט בוכו צו איר :
מי-יא-אום ?
דאָס מיינט,
זאַג, זיי מויכל,
אױואו דער יאַם איז.
טוט זיך די פּאַרפּוצטע קאַץ
אַ גוידער און,
מאַכט אַ פּאַנים פון אַ גרויסהאַלטערן
און ענטפערט ניט.
פאַרשטייט שוין בוכו,
אַז דאָס איז עפעס אַ רייכע פּריצטע.
טוט בוכו אַ סיקע אויף איר,
און מיט אַ פאַרקלעמטן האַרצן
לויפט זי ווייטער
און טראַכט נאָר
וועגן אירע קינדערלעך.

דער בייזער הונט

פלוצלונג, אוי, א בילן,
ווי עס וואַלט געדונערט
פון אלע זיימן!
א הונט א גרויסער,
א ווילדער
ווארפט זיך אויף בובן.
ווערט איר אזש קאלט.
אבער מיט אלע אירע קויכעס

דערלאנגט זי א שפרונג ארויף
אויף א בוים
און זיצט שוין הויך, הויך,
פארבאהאלטן אין די בלעטער.

בילט דער הונט
ארויף צו איר:
— איך וועל דיר פאקן,
נישקאַשע!
און ער לייגט זיך אוועק
אונטערן סאַמע בוים
און מאכט זיך, אז ער שלאָפט.
בובו ווייסט אָבער,
אז ער נארט זי,
און זי רירט זיך ניט פון אַרט.

אויפן בוים,
וואו בובו זיצט,
וואַקסן באַרן.

ווינען די בארן הארט,
ווי שטיינער.
נעמט בובו בארן
וויפל נאָר זי קען
און טראָך אין דעם הונט אריין.
כאַפט זיך אויף דער הונט
ניט מויט ניט לעבעדיק
און וויל עפעס טאָן,
אַבער בובו טראַסקעט אין אים
מיט די בארן,
אז ער ווערט אַזש צעטומלט.

אַ צעקוילטער, אַ צעביילטער
אַנטלויפט דער בייזער הונט
ווי אַן אונטערנעשאַסענער.

דאָ לאַזט זיך בובו אַרונטער
פון בוים
און מיט אַלע אירע קויכעס
לויפט זי געפינען אירע קינדערלעך.

קעצעלע בובו מאַכט אַ סטרייק

עס איז ענג סאַרעלעס מאַמען
אין דעם פרעמדן הויז,
וואו זי דאַרף איצט וואוינען
מיט סאַרעלען.
איז סאַרעלעס מאַמען שלעכט אויפן האַרצן.
ווילט זיך איר וויינען און קלאַנגן.

און דאָ דערזעט סאַרעלעס מאַמע,
ווי קעצעלע בובו
פירט אירע געפונענע קינדערלעך
איך אהער
אין דער ענגער שטוב.
כאַפט זיך סאַרעלעס מאַמע ביים קאַפּ:
— וויי איז מיר,
וואו וועל איך זיך
מיט זיי אַלע אַהינטאַן?
און סאַרעלעס מאַמע
טוט אַ כאַפּ בובון ביים קאַלנער,
שלעפט זי אַריין אין הויז,
און לאָזט איבער אירע קעצעלעך
אין דרויסן.

— גאַנצע טעג,
און גאַנצע נעכט,
זאָגט בובו צו זיך אַליין,
היט איך אָפּ פון די מייז
דאָס ברויט, די פוטער,
אַלע גרויפן,
אַפילע דאָס זעקל מעל,
פון וואָס סאַרעלעס מאַמע
מאַכט זעמעלעך,
און איצט וואַרפט זי גאָר אַרויס
מיינע קעצעלעך אינמיטן גאַס?

ניין, אזא זאך
 וועל איך ניט פארשווייגן...
 זאל סאָרעלעס מאַמע
 איצט אליין כאַפֿן די מייז
 פון די לעכער.
 איך אַרבעט מער ניט פאַר איר.
 און בוכו זעצט זיך אַוועק
 און וויל גאַרניט טאָן.
 דערזעען אירע קינדערלעך,
 אַז זייער מאַמע זיצט,
 זעצן זיי זיך אויך אַוועק
 אין דרויסן ביים פענצטער.
 שווייגן זיי אַלע און טראַכטן:
 אַ זיץ-סמרייק וועט שוין אַנלערנען
 סאָרעלעס מאַמען גוט.

וואָס די מייז האָבן אָפּגעטאָן סאָרעלעס מאַמען

שטעקט אַרויס אַ מייזל דאָס קעפל,
 בוכו רירט זיך ניט פון אַרט.
 טוט שוין דאָס מייזל
 אַ קריך אַרויס אינגאַנצן.
 בוכו פאַרמאַכט די אויגן
 און קוקט ניט אין איר זייט.
 שפּרינגט שוין דאָס מייזל אַהער, אַהין,
 פאַרזוכט דאָס ברויט, דעם צוקער,

טוט א כאפ א גרייפל, —
בובו מאכט זיך ניט וויסנדיק
כאפט זיך שוין דאס מיזל
וואס דא טוט זיך,
און עם ווערט איר פריילעך.
לויפט זי אנוואגן אלע מיז אין די לעכער,
אז מען קען עסן פון סארעלעס מאמעס שפיז
וויפל נאך עם וועט אריין.

סארעלעס מאמע איז צעטראגן, פארטראכט,
און זי ווייסט אפילע ניט,
אז בובו האט געמאכט א סטרייק.
ווייל סארעלע איר מאמען זאגן :
— בובון איז שלעכט,
בובו וויל אירע קינדערלעך
אין הויז מיט זיך.
קומט אבער סארעלעס מאמע מיט א טומל :

— וויי איז מיר ! די מיז
האבן דאס ברויט אויפגעגעסן,
דעם צוקער צעפאטערט,
דאס זעקל מעל צעשאטן . . .

סאַרעלעס מאַמע לויבט בובון

אַט דאָ דערוויסט זיך
סאַרעלעס מאַמע
וועגן דעם סטרייק,
וואָס בובו האָט געמאַכט.
כאַפט זי בובן אויף די הענט
און זאָגט פאַר סאַרעלען אין די אויגן:
— האָסט גוט געטאָן, בובו,
זיי מיר מויכל,
וואָס איך האָב דיינע קינדערלעך
אין גאָס אַרויסגעטריבן.
און סאַרעלעס מאַמע
האַט בובוס קינדערלעך
אין הויז אַריינגענומען.

האַט זיך בובו גלייך
צו דער אַרבעט געשטעלט,
און אַלע מייז אין די לעכער
האַבן דאָס באַלד דערפילט.

דאווידל קאפיטאן

שטייט דאווידל אויף די קני,
מיט דעם רוקן צום יאם,
און מאכט א גרויסע שיה
פון דעם נאסן זאמד.

הינטער דאווידלס פלייצע
שפילט זיך א כוואליע.
גיט דאווידל א געשריי אויף איר:
— גיט שטיף! זעסט,
עס איז שוין פארטיק מיין שיה,
וועט זי דיך באלד אזוי צעדריקן,
אז דו וועסט גיט וויסן
אויף וואסער וועלט דו ביסט.
צעלאכט זיך די כוואליע
און צעקייקלט זיך אזש.

און אין מיטן דערינען
גיט זי א שפרונג,
און מיט אזא לאנגער צונג
טוט זי דאווידלס שיה א לעק,
און איידער דאווידל קוקט זיך ארום,
איז שוין די כוואליע מיט זיין שיה
אין יאם אוועק.
ברייבט דאווידל
איינער אליין אויפן ברעג.

דאווידל ווערט א קאפיטאן

האט ער געטראכט און געטראכט,
און אזא מאיסע צוגעטראכט :

זיין שיה איז טאקע
מיט די כוואליעס
אין יאם אוועק,
איז ער אויך אויף זיין שיה —
און אן עק!
און זאלן טאקע אלע איצט וויסן,
אז ער איז א קאפיטאן
און פירט זיין שיה ארום אומעטום —
אי אין דער לענג,
אי אין דער ברייט,
און אפילע
אין דער טיה פון דעם יאם.

זעט דאווידל אזא משיקאווע זאך :
פון א בריקל,
צי אויף א שטריקל
לאזט זיך די זון פון הימל
אין יאם אראפ.
ווי דאווידל קאפיטאן
א שווים טאן און זען,
וואו ערגיץ אין יאם באהאלט זיך
די זון אלע נאכט.

אָבער אין זיין קעשענע
צײַט אים עמיצער בײַ דער פּאַרע
און לאַכט.
זאָגט דאָווידל מיט קאַעס
און קוקט זיך אַרום:
— זײַט וויסן,
אַז אײך בין נישט טױב
און נישט שטום,
איז וועמען פאַלט עס אײן
פון דאָווידל קאַפּיטאַן צו לאַכן
און כּױזעק מאַכן?
ענטפּערט אים עמיצער
פון קעשענע אַרום:
— שפּאַסן פון אַ פּרײַנט
איז טאַקע נישט שײן, אײך ווייס!
אָבער וויסן זאָלסטו,
דאָווידל קאַפּיטאַן,
אַז אײך בין דער אַלעף־בײַם,
און אַ נעבונדענער
לײַנן אין דײַן קעשענע
איז פאַר מיר אױך נישט קײן פּלאַן,
ווייל יעדערער אין מיר
איז אַ גרויסער בעריע
צו בײַטן זײַן אָרט,
און טאַקע באַווײַזן
אַ ריכטיק וואָרט.

דערהערט אזוינע רייד,
ווערט דאָוידל
אין זיבעטן הימל פאר פרייד.
כאפט ער ארויס פון קעשענע
דעם אלעף-ביים,
קוקט אים גלייך אין פאנים און זאגט:
— ביסט מאַקע בעעמעס מיין פריינט,

דערפאר וועסטו זיין אויף מיין שיה
די מאַנשאַפט.
שווימען זיי אלע,
איז עס שוין איינמאל אַ קאפעליע,
ווערן אפילע פריילעך די כוואליעס.

אַ כוואַליע טוט אַ שטויס דאָוידלס שיף

פאַסירט אַבער אזא מאיסע:
אַ כוואַליע,
אינגאַנצן אַ ווייסע,
טוט דאָוידלס שיף אַ שלעפּ
און אַ שטויס,
און עס פאַלט אַריין אין וואַסער
זיין פריינט,
דער אַלעף-ביים.
צעטומלט זיך דאָוידל קאַפיטאַן,
אַבער די כוואַליעס טראַגן זיין שיף
ווייטער און ווייטער אין יאָם.

און דער יאָם איז אזוי ביז,
און דער יאָם איז אזוי גרויס!
דאָוידל באַניסט זיך אַזש מיט טרערן:
— וואָס וועט פון מיין פריינט,
דעם אַלעף-ביים,
אין אזוינע כוואַליעס ווערן?

אינמיטן דערנינען
זעט דאָוידל פיש שווימען.
און ווי זיי קומען אזוי נעענטער
צו דאָוידלס שיף,
טוען זיי זיך אַ דריי
און אַ פריילעכן שטיף.
קוקט זיך דאָוידל איין, —

אוי, עס ווערט אים אַזש היים!
צוזאַמען מיט די פיש
שווימט אויך
דער אַלעף-ביים.

מיט פרייד כאַפט אים דאָוידל
פון די כוואַריעס אַרויס,
איז שוין צוריק אויף זיין שיף
דער גאַנצער אַלעף-ביים.

אַלץ וואַלט שוין גוט געווען,
האַט אַבער דאָוידל דערזען,
אַז אין וואַסער טיף
שווימט עפעס אַ מאַרנע שיף.
ווייס ניט דאָוידל וואָס דאָס איז.
קוקט ער אַהער, קוקט ער אַהין,
אַבער אין אַלעף-ביים דער שין
זאָגט, אַז די שיף, וואָס שווימט,
איז אַ סובמאַרין.

— וואָס עס זאָל ניט זיין,
זאָגט דאָוידל קאַפיטאַן,
מוזן מיר זיך דערוויסן
וועמעס איז די שיף, און פאַרוואָס
באַהאַלט זי זיך אין יאָם אַזוי טיף.

זעצט זיך דאָוידל אַוועק,
זעצט זיך דער אַלעף-ביים אויך,
און מען טראַכט.

דערהערן זיי אבער,
זיי עמעצער לאכט

ווערט דאווידל ביז
און שרייט אויס:
— נישט מיין, אז איך בין דא אליין!
און אז דו ווילסט
איז דאס נאך בעסער,
איך האב ביי זיך
א גרויסן מעסער!

האט זיך טאקע עמיצער
א ריר געטאן פאר שרעק,
און מיט אזא גרויסן עק
דאס וואסער אין יאם
געגעבן א מיש,
און זע נאך, —
פון אונטער דאווידלס שיף
שווימט ארויס
א גרויסער וואלפיש.

שפרינגט ארויף דער צאדיק
צום וואלפיש אויפן רוקן,
און דער יודעלע מיטן כאף
האבן זיך פאר שרעק
גענומען בוקן.
זעט דאווידל,
אז עס איז א ביטערע זאך,

אַבער וואָס איז דאָ צו טראַכטן אַ סאָך,
 זאָגט ער פּאַשעט און פּראַסט:
 — ביסט טאַקע אַ וואַלפּיש,
 דער גרעסטער פּיש אין יאָם,
 אַבער איך בין דאָוידל,
 דער גרויסער קאַפּיטאַן.
 טאָ פּיר אונדז אַהין,
 וואו עס שטייט די סובמאַרין.

דאָוידל מיטן וואַלפּיש צעברעכען
 די סובמאַרין

האָט זיך דער וואַלפּיש אויסגעצויגן
 אין זיין גאַנצער גרויס,
 אַרויפגענומען אויף זיך דאָוידלען
 מיט זיין פּריינט דעם אַלעף-ביים.
 זיינען זיי אַלע אַהין געקומען.

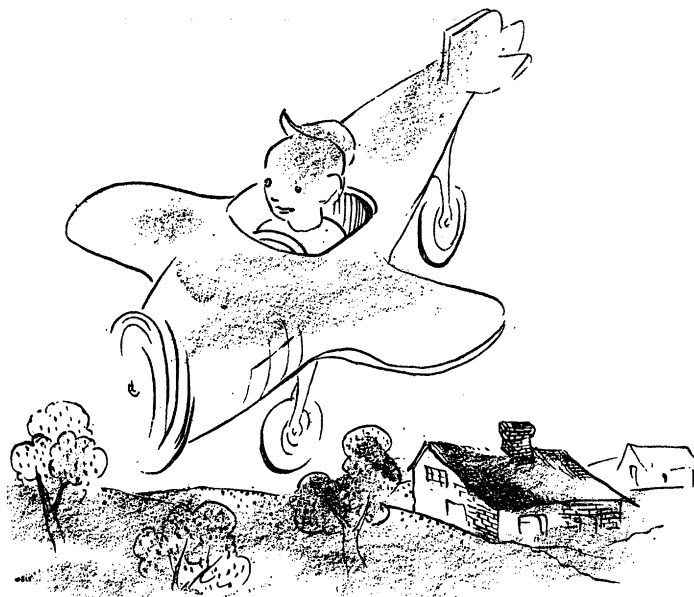
די סובמארין פון אלע זייטן
ארומגעשוואמען,
ארומגעטאפט,
און דערנאך
אין אלע ווענט אַנגעקלאַפט:
— עפנט אויף! עפנט אויף!

פּלוצלונג, אוי, אַ גרויל!
עס רעדט פון שיף
אַ גרויסער מויל:
— אַהא, אַהא!
פאַשיסטן זיינען מיר!

טוט אַ שפּאַס דער פּי
און גיט אַ פּרעג גלאַט אזוי:
— פאַשיסטן, יע?
צעקאָעסט זיך דער גאַנצער אַלעף-ביים
און שרייט אין שיף אַרײַן:
— פּע!

דאָ האָט שוין דאָווידל
קיין שפּאַס ניט געטריבן,
צוזאַמען מיטן וואַלפּיש
האַט ער די סובמארין
אויף שטיקלעך צעריבן.

אזוי איז די מאַיסע,
אזוי איז זי פאַרבליבן.
דאָווידלס פּריינט,
דער אַלעף-ביים,
האַט עס אַליין פאַרשריבן.

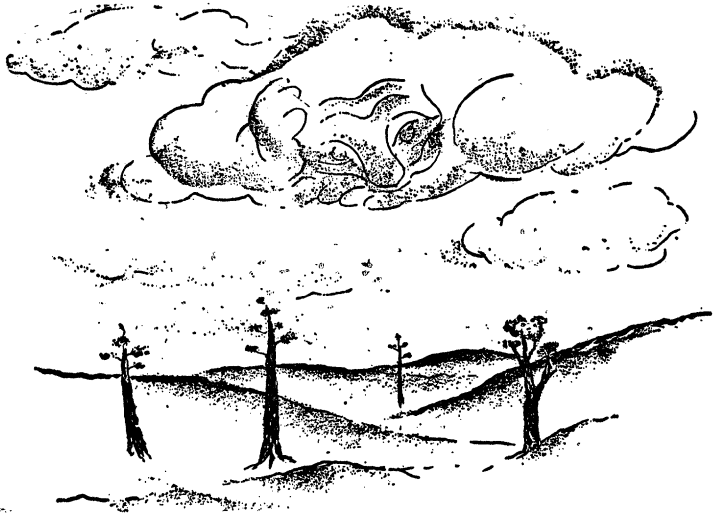

דאָוידל האָט אַן עראָפּלאַן

דאָוידל איז שוין פון לאנג
אַ קאָפיטאַן.

ער האָט אַ שיף אַזאַ,
וואָס ווייסט אלע וועגן,
אַן פירט אים ארום
איבערן יאָם.

נאָר הינט איז ביי דאָוידלען
אַ נייער פּלאַן,
אזוי ווי ער האָט שוין
אַן עראָפּלאַן אַנד,
וועט ער זיך אַ לאַז טאַן

אין הימל הויד,
א קוק צו טאן,
צי זיינען די וואַלקנס
שניי אַדער רויד.

דאָוידל וויל אין הימל זיך לייגן שלאָפן

טראַגט זיך דאָוידל
איבער די וואַלקנס אַליין;
די ערד איז פון אים
אַנטלאָפן.
זוכט ער,
וואו קאָן ער אין הימל
בלייבן שטיין,
ווען ער וועט זיך
לייגן שלאָפן.

האבן אלע דאָוידלס זאכן
גענומען פון אים
אזוי לאכן,
אזש זיין פריינט,
דער אלעף־ביים,
איז א צעשראָקענער
פון א פאק ארויס.
דערפרייט זיך דאָוידל
מיט זיין אלטן פריינט,
און כאַפט אים
אין זיינע אַרעמס אריין:
— מיט דיר, מיין פריינט,
וועל איך איצט
אין אלע לענדער זיין.

פאַר פרייז ווערט דער אלעף־בייס שטום

פליען זיי ביידע
מיט די וואַלקנס גלייך,
אַבער דער אלעף־בייס
קוקט זיך אלע ווילע אַרום,
דערזעט ער אונטן
א גרויסן טייך,
און פאַר גרויס פרייז
ווערט ער אזש שטום.
דרייט ער זיך
אין אלע זייטן,
ביז זיינע אויסיעם
געמען די ערטער בייטן.
דערזעט דאָוידל,

ווי דער נאנצער אלעף־ביים
שטעלט זיך אין אזוינע
שורעם אוים :

— קוק בעסער, דאווידל,
אויף דער ערד ארונטער,
ניט אין הימל,
אויף די וואלקנדלעך ווייסע,
מיר פליען איצט
איבער אזא מין לאנד,
וואס זעט אוים
ווי א וואונדער־מאיסע.

דער אלעף ביים דערציילט

אט זיינען פעלדער,
גרויסע וועלדער,
הויכע בערג
און טיפע טאלן.
זעסט, ווי דארטן
טייכן פליסן ?
זיי ווילן גוט
די ערד באגיסן,
עס זאלן בלומען
אין די טאלן
אין אלע פארבן
בילדער מאלן.

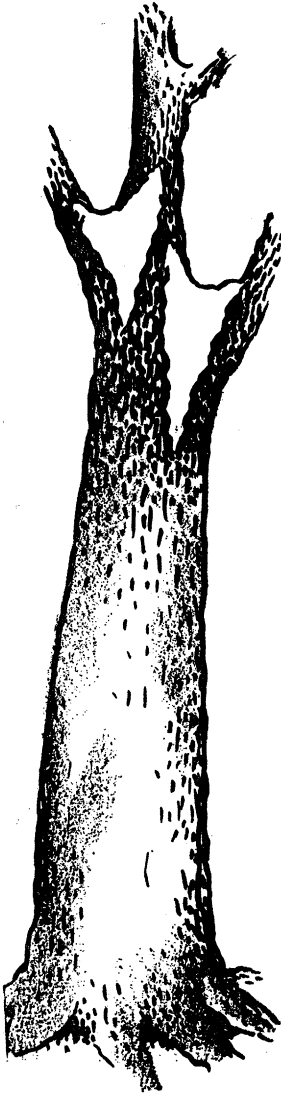
זע, ווי אין גראז
און אויף די קוסטעס,
אנגעטאן אין פיל קאלירן,
וויקלען זיך
פון בלעטער אויס
יאגערעס,
אין קליין, אי גרויס.

און אין יענע גרויסע וועלדער
וואוינען אלע מינים כאיעס,
הערסט,
ווי צווישן זיי,
אויף ביימער,
זינגען פייגעלעך אין סטאיעס.

אין דעם לאַנד דעם רייכן

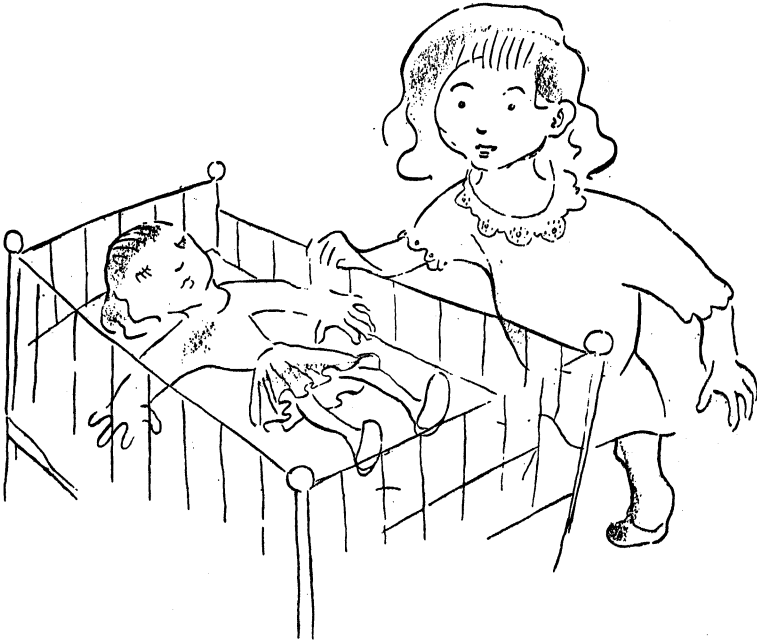
זע, ווי אין פעלד
די הויכע זאנגען
וויגן אום זיך
און זיי זינגען:
— מיר זינגען טיף
אין ערד פארזייט,

מיר זיינען גרייט,
מיר זיינען גרייט
צו ווערן גרויסע
לאבנס ברויט.

איז איבער אַט דעם לאַנד
דעם רייכן
שפּרייט זיך אויס
אַ וועג, וואָס פירט
אַלע טאַג
דיין מומע בליומען
קינדער לערנען
אין קאַלווירט.

זי לערנט זיי דאַרט
זינגען, טאַנצן,
פעלדער זייען,
גערטנער פּלאַנצן,
זי לערנט אַז די וועלט
וועט זיין
שאַלעם, פּרייד
און זונגען שיין.

אַ קישעלע אַ קליינע

עס וויינט מיין ראַכעלע,
מיין ליאָלקעלע די שיינע,
זי בעט ביי מיר
אַ קישעלע אַ קליינע...

איד טראַכט בייטאָג,
איד טראַכט בינאַכט
פון וואָס עז מאַכן ראַכעלעז
אַ קישעלע אַזאַ.

דער וויילע רופ איד ראכעלען,
גייט זי מיט מיר גלייד,
וואשן אירע קליידעלעך
אויפן ברעג פון טייד.

שווימען דארטן גענדזעלעך:
מיט געלע, געלע נעזעלעך,
הויבן מיט די פליגעלעך
און מאכן וואסער בלעזעלעך.

פרעג איד ביי די גענדזעלעך:
קליינינקע איר זייט,
ווי מאכט מען אויף פאר ראכעלען
א קישעלע פון זייד?

צעלאכן זיך די גענדזעלעך:
געגע—געגע—געגע!
מיר ווייסן ניט, מיר ווייסן ניט
פון א קישעלע אזא.

צעוויין איד זיך מיט ראכעלען,
עס טוט אונדז זייער וויי,
קריכט פון טייד א מאמע-גאנדז
און זאגט צו אונדז אזוי:

פרעגט ניט ביי די גענדזעלעך,
זיי זיינען זייער קליין,
פון וואס מען מאכט א קישעלע,
זיי קענען ניט פארשטיין.

א שיינע, קליינע קישעלע,
טוט מאמע-גאנדרו א לאך,
מאכט מען אויף פון פעדערן,
דאס איז די גאנצע זאך.

ביים ברעג עס געגען גרויסע גענדרן,
און אלע געגען גלייד:
מיר האבן פעדערן א סך
אויף א קישעלע פאר אייד.

דערהערן עס די גענדרעלעך,
מיט די געלע, געלע נעזעלעך,
וואס הויבן מיט די פליגעלעך
און מאכן וואסער בלעזעלעך.

דערהערן עס, פארשעמען זיד,
און שנעל אין טייד האפ-האפ!
דעקן זיד מיט וואסער צו
אזש איבערן קאפ.

